

Lord Mister

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MOOIE ZWARTE OGEN

N° 2731

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Mooie zwarte ogen

HOOFDSTUK I.

DE GESTOLEN JUWELEN

Het was ongeveer negen uur in de ochtend, toen de telefoon op het bureau van de heer Phileas Baxter, hoofdcommissaris van politie in Londen, rinkelde.

Op dat ogenblik was er in het ruime vertrek, dat licht kreeg door drie brede ramen, alleen een oude man, die in een hoek aan een klein bureau zat en daar ijverig bezig was met een oude, rammelende schrijfmachine. Blijkbaar typte hij in drie- of viervoud een lijvig rapport over een werk, dat blijkbaar al zijn aandacht vergde.

Dat was Marholm, de sekretaris van mijnheer Baxter, een man van ruim zes-

tig jaar met een magere gestalte en een hoofd als de kop van een oude kraai. Hij keek een ogenblik door zijn grote bril naar het toestel, mompelde iets in zich zelf en ging rustig door met typen.

Een sekonde later belde de telefoon opnieuw, harder en aanhoudender dan de eerste keer.

Zuchtend schoof Marholm z'n schrijfmachine een eindje van zich af, stond op, duwde zijn bril wat hoger op zijn neus en liep naar het geweldige, met paperassen bedekte bureau van de hoofdcommissaris.

Hij nam de hoorn van de haak en zei

met enigszins schorre stem :

— Hier Scotland Yard ! Met wie ?

— U spreekt met een van de bedienden van Sir Rameshwara Singh. Spreek ik met de hoofdcommissaris ?

— Nee, goeie man, met zijn sekretaris. Je zult het mij echter ook wel kunnen vertellen, denk ik.

— Er is in de afgelopen nacht ingebroken in het huis van mijn meester en er is voor een waarde van bijna 6.000 pond sterling aan juwelen, goud en zilver gestolen.

— Ik zal het dadelijk aan mijnheer Baxter zeggen, zodra hij hier is. Het is nauwelijks negen uur en de hoofdcommissaris heeft het tegenwoordig heel druk.

— Laat ze in 's hemelsnaam wat haast achter de zaak zetten. Ik weet me geen raad.

— Vertel mij eerst eens : waarom belt u eigenlijk en niet uw meester ?

— Dat is heel eenvoudig, hij is op het ogenblik uit de stad en hij wordt pas morgen terug verwacht.

— Was u dan in zijn huis ?

— Ja, met nog drie andere bedienden. Wij zijn niet wakker geworden, wij hebben absoluut niets gehoord en toch is alles overhoop gehaald, alsof er een aardbeving is geweest.

— Nu, wij zullen direkt iemand sturen, dat belooft ik je. Ik zal niet wachten op de komst van mijnheer Baxter, maar je een van onze beste detektives sturen, mijnheer James Sullivan. Die is een specialist in inbraken. Laat één van u dus thuis blijven, zodat hij mijnheer Sullivan kan inlichten.

Marholm legde de hoorn op de haak en wilde juist op een belletje drukken, om aan de dienstdoende agent opdracht te geven, James Sullivan, de knapste kop van Scotland Yard, te waarschuwen, toen de deur van het vertrek openging en er een zwaargebouwde man met een blonde baard, waterblauwe ogen, een bleke gelaatskleur en kleurloze wenkbrauwen binnen kwam. Dat was mijnheer Phileas Baxter, de hoofdcommissaris van politie in de City.

— Goed dat u komt, mijnheer Baxter, begon Marholm dadelijk.

— Hoe zo ? Is er iets gebeurd ? vroeg Baxter, terwijl hij zijn jas uittrok en die aan een kapstok hing, die bij de deur stond.

— Heel veel betekent het, geloof ik, niet, mijnheer, er is vannacht ingebroken in het huis van Sir Rameshwara Singh, tijdens zijn afwezigheid en er is voor een bedrag van ruim 6.000 pond aan juwelen en zilveren sieraden gestolen.

— Wel, dat treft al heel ongelukkig. Dat is toch die Indische vorst, die over een week met Miss Dorothea Risley, de dochter van generaal Risley, zal gaan trouwen ?

— Daar kan ik u geen bevestigend antwoord op geven, mijnheer Baxter, want ik weet het niet. Het is echter heel goed mogelijk.

— Generaal Risley is schatrijk, Singh is het ook, de feesten bij gelegenheid van het aanstaande huwelijk hebben in geuren en kleuren in de « Times » en de « Daily Mail » gestaan. Sir John Risley, de generaal, is een heel invloedrijk lid van het Parlement, die meer in de melk te brokken heeft dan dertig anderen. Hij is het geweest, die nog geen half jaar geleden geïnterpelleerd heeft naar aanleiding van een bijzonder brutaal stukje van die dekselse John Raffles. Hij wilde weten, of de regering geen maatregelen kon nemen, om de brutale gentleman-inbreker te pakken te krijgen. Dat was natuurlijk een zijdelingse hak op Scotland Yard, dat er nog altijd niet in geslaagd is, de kerel te pakken. Vertel me eens. Wat is er eigenlijk gebeurd ?

— Een van de vier bedienden, die in het huis van de vorst waren achtergebleven, belde een minuut of vier geleden op en vertelde mij, wat ik u al verteld heb. Zijn meester, zei hij, is op reis en komt pas morgen terug.

— Wat heb je geantwoord ?

— Niets anders dan dat ik zo spoedig mogelijk mijnheer James Sullivan zou sturen om de zaak te onderzoeken.

— Het is goed, bromde de hoofdcommissaris terwijl hij zijn brede wijsvinger op het knopje van het belletje op het blad van zijn bureau drukte. Een agent kwam binnen, salueerde en bleef wachtend op de drempel staan.

— Vraag mijnheer Sullivan dadelijk hier te komen, beval Baxter knorrig.

De agent verwijderde zich en de hoofdcommissaris begon met grote stappen, de handen op de rug, de kamer op en neer te lopen. Plotseling stond Baxter vóór Marholm stil, die al weer achter zijn bureau was gaan zitten en barstte los :

— Let eens op, of die generaal Risley niet direkt een kabaal zal maken van geweld, als wij er niet heel gauw in slaan, niet alleen de bedrivers van de diefstal, maar ook de spullen terug te vinden. Het betreft zijn eigen schoonzoon ; reden te meer om hemel en aarde te bewegen, om de misdadigers in handen te krijgen. En je zult het zien, Marholm, je zult het zien, daar zal mijnheer de inbreker, daar zal John Raffles wel weer achter zitten.

— Net wat ik dadelijk gedacht heb, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm grinnikend.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen de deur weer openging en James Sullivan binnenkwam, een man van ongeveer 35 jaar, niet groot maar stevig gebouwd, met doordringende, donkere ogen, een gladgeschoren gezicht en gitzwarte wenkbrauwen.

Hij sloot de deur langzaam achter zich en één enkele blik op het gezicht van zijn chef was voor de pientere politiemann voldoende aanwijzing om hem tot de overtuiging te brengen, dat er « een haar in de boter » was.

— U hebt mij laten roepen, mijnheer Baxter ? vroeg Sullivan.

— Ja, Sullivan, antwoordde de hoofdcommissaris. Ik zou graag willen dat je onmiddellijk eens met de inspekteur van dienst en een paar agenten naar het huis van Sir Rameshwara Singh ging, waar vannacht is ingebroken en voor een bedrag van 6.000 pond aan

juwelen en gouden sieraden is gestolen. Het werd net doorgebeld door een van de bedienden. De Indiër zelf is de stad uit en komt pas morgen terug. Weet je waar hij woont ?

— Ja, chef, hij heeft niet lang geleden een huis gekocht aan Eaton Square, met meubels en al en daar woont hij al een paar maanden.

— Weet je, dat hij gaat trouwen ?

— Met de dochter van generaal Risley, ja dat heb ik gelezen, chef.

— Je weet natuurlijk hoe de generaal over ons denkt ?

— O ja, dat is mij volkomen bekend, antwoordde de detektive glimlachend.

— Neem dadelijk je maatregelen, stel een grondig onderzoek in en bedenk, dat wij juist in dit speciale geval de daders of de dader tot iedere prijs in handen moeten krijgen. Wij mogen generaal Risley onder geen beding nieuwe troeven in handen spelen.

— Ik hoop, dat het lukt, dat is alles wat ik zeggen kan, mijnheer Baxter. Hij knikte Marholm toe en verliet het vertrek.

Enige minuten later had hij de dienstdoende inspekteur van politie op de hoogte gebracht.

Een van de politieauto's werd opgeroepen en een paar minuten later reden Sullivan, inspekteur Murrav en twee agenten in volle vaart naar Eaton Square.

Een van de bedienden schree al op de uitkijk te hebben gestaan, want de auto stond nauwelijks stil, of de deur ging open. De vier politiemannen stapten binnen en stonden nu tegenover een oude bediende met kortgeknipt, spierwit haar. Sullivan nam de man even op, liet zijn penning zien en vroeg toen :

— Hebt u net Scotland Yard opgebeld ?

— Ja, mijnheer, dat was ik.

— Uw naam ?

— Henri Crump, mijnheer.

— Was u het ook, die de diefstal ontdekt hebt ?

— Om u te dienen.

— Op welke manier ?

— Wel, ik kwam de studeerkamer van mijn meester binnen om de zaak wat te luchten en dadelijk werd mijn aandacht getrokken door de rommel in de kamer. Ik kon niet lang in het onzekere blijven hoe die rommel daar kwam; daar moesten inbrekers aan het werk zijn geweest.

— Stond er een brandkast?

— Ja, een kleine, maar stevige kast. Zij was opengebroken en de inhoud was verdwenen.

— Is dat vertrek het enige dat geplunderd is?

— O nee. De slaapkamer en de eetkamer, waar het buffet met zilver staat, hebben ook een bezoek van de brutale dieven gehad.

— Waarom spreek je in het meervoud? Waarom denk je, dat het er meer dan één geweest moeten zijn?

— Heel eenvoudig, mijnheer, een man alleen zou bezweken zijn onder de vracht van alles wat er gestolen is. Een prachtige zilveren bloemenschaal, enige dozijnen zware zilveren lepels en vorken, voor bijna 900 pond sterling in zil-

vergeld en dan nog een groot aantal massief zilveren en grote voorwerpen: gebakschalen, visschalen, taartlepels, ja zelfs een zilveren koeltemmer. En dan nog een aantal zilveren bekers, lauwerkransen en medailles, allemaal wedstrijdprizen. Zij moeten zeker twee grote zakken vol hebben weggesleept.

— Nu, wij zullen het allemaal eens bekijken, gaf de detektive te kennen. Ik zou graag zien, dat u bij ons bleef, om ons eventueel inlichtingen te kunnen geven.

— U kunt op mij rekenen, mijnheer, maar ik ben bang, dat ik u van weinig nut zal zijn, antwoordde Crump. Ik weet namelijk absoluut niets meer dan wat ik u net gezegd heb.

— Hebt u soms al geprobeerd enig spoor te vinden?

— Ik kan u alleen zeggen, mijnheer, dat de dieven binnen zijn gedrongen door een vrij groot, rond tuimelraam boven de achterdeur, waar de leveranciers hun waren komen afleveren.

— Nu, wijs ons maar de weg; wij zullen het zelf eens gaan onderzoeken.

HOOFDSTUK II.

HET ONDERZOEK

De gang liep naar een stevige deur en daarboven was het ronde tuimelraam, waardoor de inbrekers zich toegang hadden verschaft.

— Breng eens een stoel of een trapje, vroeg Sullivan.

De bediende slofte weg en kwam enige ogenblikken later terug met een kleine trap, die hij vóór de deur neerzette.

Sullivan klom er op en begon eerst met het blote oog, daarna met behulp van een vergrootglas, het tuimelraam zorgvuldig te onderzoeken.

— Ik kan totaal geen vingerafdrukken vinden; zij hebben waarschijnlijk handschoenen gedragen. Ik vind niets dan wat krassen en vegen, waarschijnlijk door hun schoenen.

Hij wendde zich tot de bediende, die zwijgend stond te wachten en vroeg:

— Hebt u deze deur vanochtend open gevonden?

— Nee, zij was dicht. De dieven hebben het huis gewoon langs de voorkant verlaten, na de kettingen van de straatdeur te hebben losgemaakt, die ik er zelf op had bevestigd, antwoordde Crump.

— En dit tuimelraam, dat was natuurlijk gesloten?

— Ja, met twee stevige knippen, een beneden, de andere boven.

— Dan zijn zij met behulp van een ijzerdraad losgetrokken, die de inbre-

kers door een uiterst fijn gaatje hebben gestoken, waarvan ik er dan ook een duidelijk heb ontdekt, antwoordde Sullivan schouderophalend. En nu zullen wij eens zien of wij hier niets kunnen vinden.

Sullivan had de deur geopend, die toegang bleek te geven tot de kleine achtertuin, omringd door een lage muur, waarop een meterhoog ijzeren hek stond, voorzien van scherpe punten. Het zonlicht viel net naar binnen en bij dat heldere licht kon Sullivan de gang uitstekend bekijken. Zijn scherpe, door-dringende ogen doorzochten alle hoeken en gaten en nu en dan bukte hij zich om naar enig spoor op de dikke cocosloper te zoeken. Maar aan het einde van de gang gekomen, zei hij teleurgesteld tot Murray:

— Dat belooft niet veel voor de rest. Men zou gaan denken, dat de dieven gevlogen hebben, in plaats van te lopen. Ik kan op deze looper niet het minste spoor van voetstappen terugvinden. Denkelijk hebben zij dus, zodra zij op de vloermat stonden, gummi overschoenen met dikke zolen aangetrokken. Dit staat dus al vast: wij hebben te doen met vaklieden, die niet over één nacht ijs gaan.

Hij wendde zich weer tot Crump en ging verder:

— Breng ons nu maar eens langs de kortste weg naar de studeerkamer van

je meester, of, nog beter, naar het dichtstbijzijnde vertrek, waar de dieven geweest zijn.

— Dat is de eetzaal gelijkvloers, mijnheer, gaf de bediende ten antwoord.

— Dan eerst daarheen!

De onderzoekingsstocht werd voortgezet en Crump bracht de politiemannen door een brede gang naar een prachtig en rijk gemeubileerd vertrek, dat door vier ramen licht kreeg.

De wanorde was hier niet bijzonder sporig groot, maar toch was het voor een geëfend oog onmiddellijk te zien, dat hier vreemde handen aan het werk waren geweest.

Sullivan wandelde langzaam naar het buffet en alwéér kwam zijn vergrootglas te hulp, maar hoe hij ook zocht, vingerafdrukken kon hij nergens vinden.

Wel zag hij op het met was geboende parket en het hout van de meubels hier en daar doffe, ronde plekken, waar dus waarschijnlijk de inbrekers met hun voeten of vingers op gerust hadden, maar die plekken waren geen vingerafdrukken.

Sullivan staaftte zijn onderzoek dan ook al gauw, liet zijn ogen door het vertrek dwalen, haalde onmerkbaar de schouders op en zei toen kortaf:

— Verder maar. Voor zover ik kan zien, levert dit vertrek absoluut geen aanknopingspunt op.

Onder het spreken hadden allen de eetzaal weer verlaten en nu bracht Crump de politiemannen langs 'n brede trap naar de eerste verdieping, waar de studeerkamer en de slaapkamer van de vorst lagen. Hij opende een deur, die op een brede gang uitkwam, liet zijn gasten binnengaan en zei:

— Dat is de studeerkamer.

Sullivan en de inspekteur stapten naar binnen, terwijl de twee agenten vóór de deur gingen staan.

De detektive ging direkt op de brandkast toe en hij liet een zacht gefluit horen, toen hij het meubel van dichtbij bekeek.

De kast was geen millimeter van haar

plaats gehaald, maar in de deur was een bijna zuiver rond gat van ongeveer twee decimeter doorsnee gesneden, of liever gesmolten, met behulp van een oxy-acetyleen vlam, die een ontzaglijke hitte moest hebben ontwikkeld, want op de vloer lagen metaalpegels, die grote gaten in het prachtige Perzische tapijt en in de parketvloer hadden gebrand, ter grootte van een stulver.

Sullivan gluurde door het gat en zag, dat er in de brandkast niets meer lag dan een hoopje as, waarschijnlijk, afkomstig van verbrande effekten. Hij wenkte Crump om dichterbij te komen en vroeg:

— Was je op de hoogte van de inhoud van de brandkast, vriend?

— Ik weet, dat mijn meester er een aantal juwelen, wat gouden sieraden en geld bewaarde, maar van dat laatste nooit veel, want hij had een rekening-courant bij verschillende banken.

— Vertel mij eens, ontving hij hier veel bezoek?

— Nu en dan gaf hij parties, maar hij had niet erg veel vrienden. Die hij had kwamen echter tamelijk dikwijls.

— Wanneer is uw meester vertrokken?

— Ongeveer een week geleden.

— Was dat algemeen bekend?

— Wanneer iemand als mijn meester Londen verlaat, dan wordt dat snel genoeg bekend.

— Je zei, dat hij morgen terug zou komen. Hoe wist je dat?

— Mijn meester had dat al gezegd vóór hij vertrok.

— Waar zijn de andere bedienden nu?

— Op hun kamers. U kunt hen dadelijk ondervragen, als u wilt.

— Dat zal wel niet veel zin hebben, maar laten wij het toch maar doen. Zij hebben evenmin iets gehoord als u, zegt u?

— Absoluut niets. Wij slapen dan ook tamelijk ver van deze kamers vandaan, in een andere vleugel van het huis en twee verdiepingen hoger.

— U bent zeker al lang in dienst bij Sir Rameshwara Singh?

— Twaalf jaren. Ik was al bij mijn meester in dienst, toen hij nog in India woonde. Ik was ook bij zijn vader in dienst en ik vergezelde de vorst, toen hij naar Londen vertrok, om daar te studeren.

— U hoeft mij op deze vraag natuurlijk niet te antwoorden, maar ik zou toch graag weten of u voor de andere bedienden in zou durven staan.

— Als voor mijzelf, mijnheer. Twee van de bedienden zijn Indiërs en al bijna achttien jaren in dienst van de vorst. De vierde is de butler, een man van tegen de zeventig jaar, niet meer erg goed ter been en die vijfendertig jaren aan één stuk bij een adellijke familie hier in Londen in dienst is geweest. Er is geen sprake van, dat een van hen ook maar een sekonde verdacht kan worden.

— Zij zouden dit werkje zelf ook moeilijk hebben kunnen opknappen, merkte nu de inspekteur op. Dit is gedaan met voortreffelijke hulpmiddelen, Sullivan, daarop kun je wel een eed doen.

— Met een oxy-acetyleen brander, antwoordde Sullivan kortaf. En zij kunnen goed met het gevaarlijke goedje overweg, dat blijkt uit alles.

Hij had zich van de brandkast afgewend en liep nu langzaam naar het grote bureau toe, een heel oud meubel, door een meesterhand gebeeldhouwd. De laden waren hier gewoon geforceerd en de inhoud was op het blad omgekeerd. Ook een kast, die in het vertrek stond, een meubel uit de tijd van koningin Elisabeth I, was opengebroken. En geen enkel spoor, niets, wat enig spoor gaf.

— Nu nog de slaapkamer, zei Sullivan moedeloos.

Zij moesten het vertrek weer verlaten en de gang oversteken, om de slaapkamer te bereiken, die met overdreven oosterse pracht was ingericht.

Het grote bed was van glanzend ebbenhout, met ivoor en goud ingelegd. Het stond op een verhoging, ongeveer midden in het vertrek, die bedekt was

met Perzische tapijten.

Aan de zoldering hing een uit goud gedreven lamp. De gordijnen vóór de drie ramen waren van glanzende rode zijde, met gouddraad doorweven. De stoelen en een rustbank waren van een kostbare houtsoort vervaardigd en zonder enige twijfel uit India meegebracht.

In de kamer stond maar één kast, een soort dressoir op vier fors gedraaide poten en ook dit meubel stond open, terwijl de inhoud op een stoel was opgestapeld.

Met het geduld van een kat begon Sullivan opnieuw door zijn vergrootglas de deuren en het slot van deze kast te onderzoeken.

Toen stak hij de loupe met een ongeduldig gebaar in zijn zak en zei zachtjes tegen de inspekteur :

— Het helpt niets, al zou ik hier de hele dag blijven en met mijn neus op de meubelen gaan liggen. Men zou bijna zeggen, dat, je weet wel wie, hier aan de slag is geweest en toch zijn er enige bijzonderheden, die mij dat doen betwijfelen. De Grote Onbekende mag dan zijn wie hij wil, maar hij heeft een verbazend ontwikkeld gevoel voor orde. Ik heb een tiental bureaus gezien, die zonder de minste twijfel door hem waren doorzocht en er lag geen papiertje van zijn plaats. Het was alsof de bezitter zelf gewoon de laden had opengetrokken, zonder meer. Maar de heren die hier aan de slag zijn geweest, hebben de inhoud van alle laden over de tafel uitgespreid en die pas daarna doorzocht. Dat doet Raffles nooit en ik zie niet in, waarom hij zijn methode veranderd zou hebben. Dan is er nog iets, wat mij weerhoudt aan te nemen, dat hij hier de hand in heeft gehad.

— Wat dan ? vroeg de inspekteur.

— Raffles steelt wel eens gouden of zilveren sieraden, maar dan moeten zij van buitengewoon grote waarde zijn. Dat hij in een zak messenleggers en taartscheppen meeneemt, dat is gewoon niet aan te nemen, omdat het niet met zijn inslag overeen komt. Brandkasten hebben zijn voorliefde en buffetten laat

hij altijd links liggen, eenvoudig omdat de inhoud hem de moeite van het stelen niet waard lijkt. Tenslotte nog dit : hij gebruikt maar hoogstzelden oxy-acetyleen voor het openen van 'n brandkast, of het moet absoluut noodzakelijk zijn. Meestal zaagt hij de scharnieren van de deur of de schoten van het slot door met een bijzonder fijn werktuig, waarvan wij geen enkele notie hebben. Kortom,

Raffles heeft dit niet gedaan en dat geeft mij althans nog enige hoop, dat wij de daders zullen vinden, al moet ik daaraan onmiddellijk toevoegen, dat wij hier zonder enige twijfel te doen hebben met kerels, die het inbreken als het ware wetenschappelijk beoefenen en hier gister nacht zeker niet aan hun proefstuk bezig waren.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES STELT BELANG IN DE ZAAK

Nog diezelfde avond stond in de meeste bladen een uitvoerig verslag over de inbraak in Eaton Square.

Rameshwara Singh bekleedde 'n aanzienlijke positie in de hogere kringen in Londen en de zaak werd nog belangrijker daar zijn huwelijk met miss Dorothea Risley vóór de deur stond.

De generaal was een heel rijk man, hij was lid van het Lagerhuis, hij was zelfs partijleider en zijn woord had veel invloed.

Op het ogenblik, dat de bladen verschenen, was er nog geen spoor van de inbrekers gevonden. Uit alles bleek echter, dat men hier te doen had met kerels, die als beroepsmisdadigers moesten worden beschouwd en die zelfs konden beschikken over een grote praktijk.

Men had onmiddellijk een telegram verzonden aan de bestolene en men verwachtte hem nog diezelfde nacht in Londen terug.

Inderdaad kwam Rameshwara Singh dan ook al om twaalf uur in de nacht met de boottrein uit Parijs aan en ofschoon hij tamelijk vermoeid was van de reis, gaf hij zijn chauffeur, die hem met de auto was komen afhalen, opdracht, hem dadelijk naar Scotland Yard te rijden.

De vorst was op dat tijdstip de vijfenveertig al gepasseerd, maar hij was nog altijd een knap man te noemen, rijzig, met slechts hier en daar een enkele zilverwitte draad tussen het zwarte haar, glinsterende, heerszuchtige, koolzwarte ogen en een in het midden van de kin gescheiden, goed onderhouden baard, even zwart als het hoofdhaar.

Hij was volkomen westers gekleed en zijn kleren waren blijkbaar door een van de beste Londense kleermakers vervaardigd.

Het moet gezegd worden, dat het humenteur van Zijne Hoogheid verre van vrolijk was en het leek er wel iets op, of hij had Baxter, die speciaal voor hem laat in de avond weer op zijn bureau was gekomen, persoonlijk verantwoordelijk gesteld had voor de inbraak, die hem 6000 pond sterling armer had gemaakt.

Zijn wenkbrauwen waren dreigend samengetrokken en zijn ogen schitterden, toen hij, de stoel afwijzend, die de hoofdcommissaris hem direkt hoogst eigenhandig had toegeschoven, uitbarstte :

— Men vertelt mij daar fraaie dingen, mijnheer Baxter. Het is dus nog altijd mogelijk, dat men in een van de best bewaakte wijken van Londen, in het hartje van de stad, een inbraak pleegt, zonder dat de daders direkt gepakt worden ?

James Sullivan, die bijna tegelijk met de vorst was binnengekomen, zei op zijn rustige toon :

— Het is mogelijk. Uwe Hoogheid, en het zal waarschijnlijk altijd mogelijk blijven, zolang de politieagenten niet beschikken over een zesde zintuig, dat hen bijtijds waarschuwt voor iedere voorgenomen inbraak, zodat zij direkt handelend kunnen optreden.

— Kort en goed, mijnheer, ik reken er pertinent op, dat men de daders van deze brutale roof zo spoedig mogelijk in handen krijgt en niet alleen de daders, maar ook mijn kostbare eigendommen.

— Wij zullen ons uiterste best doen, Hoogheid.

Zonder te letten op de buigingen en plichtplegingen van Baxter, die hem met talrijke strijkages naar de deur vergezeld, verliet de oosterling het vertrek weer.

Daarna pas ging hij naar zijn woning, liet zijn bedienden in de hall komen en verweet hun op woeste toon hun onachtzaamheid, waardoor het mogelijk was geweest, dat men hun meester tijdens zijn afwezigheid had kunnen bestelen. De bedienden dropen weer af en de vorst ging naar bed.

Hij stond de volgende ochtend pas om half negen op, nam een bad, belde de kamerbediende, Crump, die hem met het aankleden behulpzaam moest zijn en gebruikte het ontbijt, zoals gewoonlijk, in de kleine eetzaal. Hij was hiermee nog niet half klaar, toen Crump 'n bezoeker aankondigde.

Rameshwara Singh nam met gefronste wenkbrauwen het kaartje van het zilveren presenteerblad en las halffluid :

— Tom Fraser, particulier detektive.

— Laat die man in de kleine salon wachten, totdat ik klaar ben met mijn ontbijt.

Crump verdween en de vorst ontbeet kalm verder, nu en dan een blik werpend in 't ochtendblad van de « Times », dat naast zijn bord lag.

Opeens schoof hij met een ruk zijn bord van zich af, gooide zijn servet neer, stond op en verliet het vertrek. Hij liep enige gangen door en opende toen de eikenhouten deur van een kleine ontvangsalon, die aan de hall grensde. Dadelijk stond een rijzig, krachtig gebouwde man op van de stoel bij het raam, waar hij gezeten had en kwam de vorst met een buiging tegemoet. Hij had doordringende grijze ogen, een hoog voorhoofd en glanzend zwart haar.

De bezoeker was eenvoudig gekleed, maar de stof van zijn pak was blijkbaar van voortreffelijke hoedanigheid. Zijn schoenen hadden brede neuzen, dikke zolen en lage hakken ; het waren schoenen voor iemand, die gewend is om meer te staan en te lopen dan te zitten. Zijn slappe hoed lag op de vensterbank.

Hij begon direkt te spreken, vóór de vorst één woord had kunnen zeggen en zei met 'n aangenaam klinkende, enigszins hoge stem :

— Mijn naam is Tom Fraser, Hoogheid. Ik ben hier gekomen om u mijn diensten aan te bieden.

— Zou u wel in staat zijn te slagen, waar Scotland Yard, de officiële politie, blijkbaar haar machteloosheid nu al moet erkennen ?

— De officiële politie, Hoogheid, mijn

hemel, zij is bepaald achterlijk. Het spijt mij, dat ik het van de collega's moet zeggen, maar hun werkwijze hoort thuis in de middeleeuwen. Zij willen nog altijd misdadigers vangen, zoals zij het deden in 1600 en zij vergeten ergens, dat die misdadigers zelf een evolutie hebben doorgemaakt en er zich op hebben toegelegd gebruik te maken van de allernieuwste uitvindingen op allerlei gebied. Ik acht deze kleine kritiek mijnerzijds noodzakelijk, om u goed te laten voelen, dat ik mij in staat acht beter werk te verrichten dan zij. Ik verbeeld mij beslist niets, maar ik geloof inderdaad, dat ik de beschikking heb over middelen, die aan mijn officiële collega's voorlopig nog totaal onbekend schijnen te zijn. Wat mijn voorwaarden betreft: ik geloof te mogen zeggen, dat ik ook in dat opzicht wel oorspronkelijk ben. Wanneer u mijn diensten aanvaardt, Hoogheid, dan betaalt u mij alleen wanneer ik slaag en wel tien procent van de waarde van het gestolene; als ik niet slaag echter, kan ik absoluut geen aanspraak op enig honorarium doen gelden.

— U hebt zich weinig vleidend uitgelaten over uw collega's van Scotland Yard, maar vergeet niet, dat u zichzelf met hen op één lijn plaatst, wanneer u niet slaagt. Wat uw voorwaarden betreft, ik accepteer ze.

— U staat mij dus toe, Hoogheid, een onderzoek in te stellen?

— Die toestemming heeft u, mijnheer, antwoordde Rameshwara Singh. Ik zal een van mijn bedienden sturen om u de weg te wijzen. Ik zelf heb het nu te druk met andere zaken.

En met deze woorden verliet de oosterling het vertrek weer.

Fraser keek een ogenblik naar de gesloten deur en bromde toen spottend:

— Ga jij maar, mijnheer Singh. Fraser zal een onderzoek instellen, maar niet met het doel dat u denkt.

De detektive hoefde maar enkele ogenblikken te wachten, want toen kwam Crump binnen, die met enkele woorden door zijn meester op de hoog-

te was gesteld en die hem de weg zou wijzen. De detektive klopte de oude man joviaal op de schouder en zei:

— Wij zullen maar eens beginnen bij het begin, vriend, wanneer je het goed vindt. Dat is dus te zeggen, bij de achterdeur, of nog liever in de tuin achter het huis.

— Wilt u mij dan volgen, mijnheer, zei Crump, wel wat ongeduldig, want hij was voor zich zelf al lang overtuigd, dat al die onderzoeken absoluut geen nut hadden.

Hij bracht de detektive naar de achterdeur, wees op het tuimelraampje en zei toen:

— Daardoor zijn zij binnengekomen, mijnheer. Dat raampje heeft mijnheer Sullivan ook al onderzocht.

— Op welke manier, hoe kon hij er bij, bedoel ik?

— Ik heb hem een trapje gebracht.

— Is die kras hier tegen de deur dan soms afkomstig van dat trapje?

— U hebt betere ogen dan ik. Ik zie geen kras, maar als er een is, dan kan zij onmogelijk veroorzaakt zijn door het trapje, want dat hoefde helemaal niet tegen de deur te rusten, het kon zelfs niet.

— Zo! antwoordde Fraser kortaf.

Hij opende de deur, keek naar het smalle tegelpad, dat langs de achtergevel van het huis liep en volgde toen het grintpad, dat zich enige meters verder vertakte en op deze manier een half dozijn grote bloemperken vormde. Hij volgde echter de hoofdlaan van de tuin, die ongeveer twintig meter van het huis verwijderd, aan de voet van een zijmuur grensde en bekeek deze muur aandachtig.

— Het is duidelijk dat ze hier overheen geklommen zijn, mompelde hij zachtjes voor zich heen. Maar niet om het huis binnen te gaan, zoals mijn vriend Sullivan denkt, maar om weg te komen.

Hij had een sterke loupe te voorschijn gehaald, bekeek de muur met de grootste aandacht, vestigde zijn blikken op de vette aarde aan de voet van de muur

en constateerde, dat hier heel duidelijk enige voetafdrukken te zien waren.

De inbrekers hadden blijkbaar hun best gedaan, die afdrukken te laten verdwijnen met behulp van een hark, die op deze plek tegen de muur stond, maar het was hun niet helemaal gelukt; misschien waren zij bij dit werk wel gestoord.

Een stukje buiten de plek, waar de hark diepe voren in de mulle aarde had getrokken, vond Fraser een bijna volmaakt zuivere voetafdruk.

Hij bekeek die glimlachend en mompelde voor zich heen :

— Het is precies zoals ik dacht, zij zijn hier tegen de muur opgeklommen en niet van de muur op de grond gesprongen. De man die deze afdruk met zijn voet maakte, had net het andere been opgetild, om de voet te kunnen plaatsen op deze vooruitspringende baksteen. Het natuurlijke gevolg was, dat de hiel van de voet, die nog op de grond rustte, een veel diepere indruk maakte dan de teen, omdat de vluchteling het gewicht van zijn lichaam ver naar achteren verplaatste bij het zoeken naar 'n steunpunt.

Fraser had zich gebukt, haalde uit een zijzak een doosje, gevuld met een honderdtal spitse tandenstokers en begon met het grootste geduld en uiterst nauwkeurig de omtrek van de voetafdruk met deze tandenstokers, als het ware te omheinen, zodat alleen de scherpe punten nog boven de grond uitstaken.

Vervolgens haalde hij een stuk papier uit zijn zak, knipte er een gedeelte van af met een nagelschaartje, legde dit over de voetindruk, drukte het papier op de tandenstokers en verkreeg aldus een omtrek van fijne gaatjes, die precies de vorm en de grootte aangaf van de voetafdruk. Fraser had deze methode gevolgd, omdat hij op dat ogenblik geen materiaal bij zich had om de gebruikelijke gipsafdruk te maken.

Hij rolde het papier op, stak het in zijn binnenzak, veegde de voetindruk uit en trapte de tandenstokers onder de aarde.

Met een tevreden lachje op zijn gezicht, liep hij weer terug naar het huis, waar Crump hem met alle tekenen van nauwelijks verborgen ongeduld stond te wachten.

— Ik begrijp het al, vriend, zei Fraser, terwijl hij zijn hand in zijn vestzakje stak en er met twee vingers een halve sovereign uithaalde, die hij Crump in de hand drukte. Je hebt niet veel zin met mij mee te gaan. Mijn onderzoek zal nogal veel tijd in beslag nemen.

— De zaak is, mijnheer... stamelde de bediende verlegen.

— Verontschuldig je maar niet. Ik begrijp het volkomen. Je wijst mij dus alleen nog de drie kamers aan, waar de buit is gestolen, je gaat rustig aan je werk en je laat mij mijn gang gaan. Want, om je de waarheid te zeggen, zal mijn onderzoek wel een paar uren in beslag nemen.

— Een paar uren ? herhaalde Crump verschrikt. Ja, dan kan ik werkelijk niet bij u blijven. Ik heb mijn werk nog, ziet u.

— Heel begrijpelijk, vriend. Wijs mij maar eerst eens de eetkamer, die wel gelijkvloers zal liggen.

— Zo is het, mijnheer, antwoordde Crump opgewekt, blij dat hij verlost was van dat vervelend baantje.

Binnen enkele minuten had de bediende de detektive gewezen, waar de drie vertrekkende lagen, die 'n bezoek hadden gehad van de inbrekers, waarna hij aan zijn werk ging met de belofte, nu en dan eens te komen kijken hoe het werk van mijnheer Fraser opschoot...

— Een braaf en een goedgelovig man, mompelde de detektive, terwijl hij de bediende met het oog volgde. Hij kan ook moeilijk weten, dat achter Tom Fraser John Raffles verborgen zit.

HOOFDSTUK IV.

DE SIGARETTEN

Inderdaad, niemand anders dan de langgezochte Lord Edward Lister, alias John Raffles, verborg zich achter de persoon van de niet bestaande Tom Fraser, particulier detektive.

De Grote Onbekende had nauwelijks iets gehoord van de inbraak bij de Indische vorst, of zijn belangstelling bracht hem er toe, zich op de hoogte te stellen van de inbrekers, van wie hij misschien nog iets kon opsteken, zoals men dat noemt.

Want Raffles had beslist geen verbeelding en ondanks de weergaloze bekwaamheid, waarmee hij zijn beroep uitoefende, meende hij dat hij nog altijd iets van anderen kon leren.

Maar die overweging was het niet al-
l  n geweest, die hem bewogen had, zich goed te vermommen en zich bij de bestolene voor te doen als detektive. Hij wist, dat Rameshwara Singh buitengewoon rijk en voor een oosterling opmerkelijk gierig was. Hij had nog andere minder prettige karaktereigenschappen, die hem onsympathiek maakten in de ogen van Raffles : zijn heerszucht, zijn egoïsme en zijn buitensporige trots.

Allang prijkte zijn naam op het lijstje, dat de trouwe vriend van Raffles, Charles Brand, al jaren bijhield en waarop de namen voorkwamen van personen, die in aanmerking kwamen om door Raffles te worden bezocht, op een heel ongewoon uur ; tussen middernacht

en drie uur in de ochtend en na welk bezoek hun brandkast dan meestal ongewoon leeg was.

De gelegenheid had hem dus erg gunstig geleken, om eens een kijkje te gaan nemen in het prachtige huis van de Indische vorst.

Hij zou op deze manier als het ware twee vliegen in   n klap kunnen slaan.

Raffles stond nu helemaal alleen in de eetzaal, liet zijn blikken om zich heen dwalen en wandelde toen langzaam naar het grote buffet. Hij bekeek de geforceerde sloten en de daardoor veroorzaakte krassen in het hout en mompelde verontwaardigd :

— De vandalen. Hoe hebben zij het over zich kunnen verkrijgen, zo 'n kostbaar, prachtig meubel op zo 'n manier te bekrassen.

Hij had zijn vergrootglas weer te voorschijn gehaald en onderzocht nu uiterst nauwkeurig de bovenkant van het buffet, de voorkant van de laden, de randen van de deuren, maar ook hij slaagde er niet in, ergens een vingerafdruk te ontdekken.

Hij onderzocht de vloer en dat onderzoek hoefde niet lang te duren, want het was een parketvloer, glad als een spiegel en iedere aanwijzing, die daar zou zijn achtergebleven, zou hij op het lichte, glimmende hout direkt hebben moeten zien.

Hij bekeek ook de massieve tafel en

ging toen de kamer uit, zonder ook het minste te hebben kunnen ontdekken.

De studeerkamer was vrij ver van de eetzaal verwijderd, maar Raffles aarzelde geen sekonde bij het terugvinden van de weg, want zijn topographisch geheugen was bijzonder sterk ontwikkeld; nog vele jaren later kon Raffles zich de inrichting van een huis, waar hij maar één enkele keer geweest was, duidelijk voor de geest halen.

Hij opende de deur van het studeervertrek, liep naar binnen, sloot de deur weer en bleef er vóór staan, met de handen in de zakken en zijn scherpe grijze ogen langzaam naar alle kanten wendend.

Toen ging hij naar het bureau, bekeek hoofdschuddend de chaos, die daar heerste en bromde:

— Wat een verspilling van arbeidskrachten. En wat een gemis aan gevoel voor orde. Is dat een manier om een bureau te doorzoeken? Foei, dat valt mij van hen tegen. En nu het glanspunt: de brandkast.

Raffles liep er langzaam heen, bleef op een meter afstand vóór het meubel staan en liet weer zijn zacht gefluit van bewondering horen.

— Een heel stevige kast, en met bewonderenswaardig vakmanschap geopend, aldus zette hij zijn alleenspraak voort. Dubbele pantserplaten, asbest, gewapend beton. Knap werk, heel knap werk. Hier zijn wetenschappelijk onderlegde confraters aan de slag geweest. En nu zullen wij eens zien of mijn onderzoek hier even vruchteloos zal blijven.

Zonder zich in het minst te haasten, begon Raffles door het vertrek te zwerfen.

Hij keerde echter spoedig weer naar de brandkast terug en begon de omgeving van dat meubel meer in het bijzonder te onderzoeken. De kast stond tegen de muur van de kamer en schuin er vóór stond een stoel, die daar blijkbaar niet op zijn plaats was. De grond was bedekt met een gespijkerd kleed van wijnrode kleur en daar overheen lagen

losse Perzische kleedjes, merendeels uit Smyrna, Teheran en Bokhara afkomstig.

Raffles knielde op de grond en liet zijn fijne, spitse vingers, die niettemin sterk als staal waren, tastend over het tapijt glijden.

Toen hief hij de punt van een klein Perzisch kleedje op en glimlachte.

Vlak vóór hem, dicht bij de rand van het tapijt en er nauwelijks door bedekt, lagen drie sigaretten. Eén ervan was bijna helemaal plat getrapt, maar de beide anderen waren nog volkomen gaaf. Maar ook op de stukgetrapte sigaret waren nog kleine gouden lettertjes te zien en Raffles constateerde dadelijk, dat de drie sigaretten van één en hetzelfde merk waren. De fijne tabak was goudgeel en verspreidde een aromatische geur, ook zonder te branden.

De gouden lettertjes op het sneeuwwitte papier, vormden het woord « Signorel ».

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, deed er de twee gave sigaretten en het restant van de derde in, liet het kleedje weer terug vallen en mompelde toen:

— Het is zo goed als zeker, dat die sigaretten uit een jaszak zijn gegleden en beslist niet uit een koker, want mensen, die geen vingerafdrukken nalaten, zullen de domheid niet begaan, te gaan roken in het vertrek, dat zij met hun bezoek vereren. Die sigaretten zijn ongetwijfeld heel duur. Het merk « Signorel » is weinig bekend en er zijn misschien in heel Londen geen vijf sigarenwinkels, die deze sigaretten in voorraad hebben.

Raffles zette zijn onderzoek voort, maar hoe zorgvuldig hij ook keek, hij kon niet de minste sporen meer ontdekken.

Hij ging nu naar de slaapkamer, maar ook daar leverde zijn onderzoek hem niets op.

Toch was hij ruim twee uren in het huis van de vorst geweest, toen hij Crump weer ging opzoeken en hem vroeg:

— Zeg mij eens vriend, rook je sigaretten ?

— Nooit, mijnheer, antwoordde de bediende verbaasd.

— Je meester natuurlijk wel ?

— O ja, en heel veel.

— Welk merk ?

— Hij rookt nooit anders dan Dubec sigaretten.

— Zijn er op de studeerkamer van je meester sedert gisteren soms nog bezoekers geweest ?

— Niemand, mijnheer.

— Ik dank je, vriend, en hier is nog een halve sovereign, omdat ik je nogmaals van je werk heb gehaald.

Crump stak met een tevreden gezicht het kleine goudstuk in zijn zak en Raffles liet zich opnieuw bij de vorst aandienen, die hij in de rookkamer vond, verdiept in het lezen van zijn correspondentie. Rameshwara keek van een brief op, die hij las en vroeg :

— En, mijnheer ?

— Ik wil mij beslist niet knapper voordoen dan ik ben, Hoogheid, ik heb op het ogenblik nog weinig nieuws ontdekt, maar dat weinige is toch misschien wel voldoende om enige hoop te mogen koesteren.

— U gelooft dus wel, dat u mij mijn juwelen en mijn geld kunt terugbezorgen ?

— Dat valt op dit ogenblik nog niet met zekerheid te zeggen, Hoogheid, antwoordde Raffles. Ik zal echter mijn best doen ; ik zal dadelijk aan de slag gaan en morgen zal ik u rapport uitbrengen.

Raffles maakte zijn diepste buiging en verliet het vertrek. Hij bekeek nog even de voordeur in het langs lopen, liep langs het brede tuinpad naar het hek en sloeg vervolgens Eaton Square in.

Hij riep echter snel een taxi aan en gaf de chauffeur opdracht, hem naar de hoek van Cromwell street en Pall Mall te brengen.

Daar gekomen stapte hij uit, stuurde de chauffeur weg, liep een honderdtal meter terug de Cromwell Street in en volgde toen over een twintigtal meters

de muur van een tuin, tot hij een kleine poort bereikt had, die hij met behulp van een sleutel snel open maakte.

Hij stond nu in de tuin van het huis, dat hij al enige jaren onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde met zijn trouwe vriend Charles Brand.

Hij ging het huis aan de achterkant binnen, wipte vlug een achtertrap op, ging zijn slaapkamer binnen en legde daar zijn vermomming af.

Tien minuten later stapte hij de bibliotekzaal binnen, een ruim en hoog vertrek.

Een jongeman met een rond, blozend gezicht en heldere blauwe ogen stond haastig op van zijn stoel vóór het raam en kwam Raffles tegemoet. Het was Charles Brand, de metgezel van de Grote Onbekende.

— Al terug ? vroeg hij glimlachend, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek. Dat is eigenlijk gauwer dan ik verwacht had.

— Het is eerder dan ik het zelf had verwacht, Charles, zei Raffles. De zaak is, dat er daarginds in het huis van de Indiër knappe koppen aan het werk zijn geweest. Ik dacht eerst wel gerechtigd te zijn tot het vermoeden, dat de heren van Scotland Yard wel het een en ander over het hoofd zouden hebben gezien, dat aan hun aandacht ontsnapt was, maar schijnbaar ben ik toch onbillijk geweest.

— Dus, ook jij hebt niets kunnen ontdekken ? vroeg Brand en er klonk teleurstelling in zijn stem.

— Toch wel, en daaruit blijkt, dat mijn schatting van de bekwaamheid van de officiële detektives toch werkelijk niet laag is geweest ; zij hebben inderdaad iets over het hoofd gezien en ik geloof dat het van tamelijk veel belang is.

Raffles was onder het spreken gaan zitten in 'n gemakkelijke stoel en haalde nu de drie sigaretten te voorschijn, die hij in zijn portefeuille had gestoken.

De derde was zo goed als totaal vergruizeld en het was alleen een hoopje

fijne tabak, dat hij op het tafelblad kon uitstorten; de beide anderen waren echter volkomen gaaf.

Brand was nieuwsgierig dichterbij gekomen en zei nu, terwijl hij de sigaretten bekeek:

— Wil je zeggen, dat de inbrekers deze safiaantjes verloren moeten hebben?

— Er is na hen niemand in het vertrek geweest, waar ik ze vond, zoals de bediende verklaart en het is toch niet aan te nemen, dat die sigaretten daar op dezelfde plek al die tijd gedurende de afwezigheid van de heer des huizes gelegen hebben. Trouwens, hij rookt 'n andere soort sigaretten. Ik heb dus de volgende voorstelling. Een van de nachtelijke bezoekers heeft, om vrijer in zijn bewegingen te zijn en, zoals ik dikwijls zelf ook doe, zijn jas uitgetrokken en die over de stoeleuning gehangen, toen hij de brandkast aan de tand ging voelen. Hij heeft dat een beetje nonchalant gedaan en de sigaretten zijn uit zijn zak gegleden. Er lag een kleed, dus van het vallen zelf was niets te horen. Vóór de brandkast lag een klein Perzisch kleedje, met lange franje en dat heeft hem misschien gehinderd bij het opsmelten van de kast, zodat hij het weg heeft geschoven, waardoor de rand de gevallen sigaretten bedekte. Lijkt die verklaring je onwaarschijnlijk?

— Dát niet. Het kan wel zo gegaan zijn. Alleen begrijp ik niet hoe men zijn sigaretten los in zijn zak kan bewaren.

— Dat doen mensen, die bijna aan één stuk door roken, Charles.

Brand nam één van de sigaretten in de hand, draaide haar om en om, rook er aan, keek naar het merk en zei toen:

— Dat is een heel fijne en zonder twijfel ook 'n hele dure sigaret, Edward. Als ik mij niet vergis, groeit deze tabak alleen maar in Hindoestan en dan nog maar op een heel beperkt gebied. Men moet over een flink aantal dubbeltjes beschikken, om deze sigaretten te kun-

nen roken en, eerlijk gezegd, kan ik mij niet goed voorstellen dat een inbreker zulke dure sigaretten kan roken.

— Dat is niet zo verwonderlijk; als ik in een royale bui ben, betaal ik zelfs wel eens drie pences voor een sigaret, antwoordde Raffles koeltjes.

Een beetje aarzelend nam Brand één van de sigaretten op en stak ze aan. Hij deed voorzichtig een paar trekjes, sloot half de ogen en blies de rook met een zucht van welbehagen naar de zoldering.

— Verrukkelijk, zei hij toen.

— Geloof je, dat die sigaretten hier in Londen gemakkelijk te krijgen zijn?

— Allesbehalve. En dat is ook geen wonder, want de oogst van dit zeldzame gewas is uiteraard gering en veel meer dan een paar miljoen sigaretten zullen er niet van gemaakt kunnen worden ieder jaar, en wat betekent dat aantal, als die over alle grote steden van de wereld verspreid moeten worden? Als er hier vier of vijf sigarenwinkeliers zijn, die ze in voorraad hebben, dan zal het mooi zijn, te meer omdat deze sigaret niet bestand is tegen langdurig bewaren.

— Het kon niet mooier, Charles.

— Maar ben je dan werkelijk van plan, deze zaak ernstig op te vatten en de inbrekers op te sporen?

— Jazeker. Ik stel erg veel belang in deze kwestie. Nogmaals, Charles, het zijn geen gewone inbrekers, die hier aan het werk zijn geweest. Het zijn hele sluwe en bekwame kerels, die waarschijnlijk de politie nog handenvol werk zullen geven, als zij niet toevallig worden ontdekt. Wat mij betreft, ik heb het altijd raadzaam gevonden, mijn concurrenten goed te kennen. Ik zou het werkelijk erg betreuren, als mij eens het gras vóór de voeten werd weggemaaid. Een vereniging kan altijd meer bereiken dan een enkeling, vergeet dat niet.

HOOFDSTUK V.

DE GELE AUTO

Direkt na de lunch ging Raffles, na zich opnieuw te hebben vermomd, naar het huis van de Indiër.

Crump opende de detektive de deur weer en de ontvangst was erg hartelijk; waarschijnlijk herinnerde de oude man zich de souverain, die hij diezelfde ochtend had kunnen opstrijken.

— Komt u om mijn meester te spreken, mijnheer? Het spijt mij, maar hij is op dit ogenblik niet aanwezig.

— Ik denk dat ik het ook zonder hem wel af kan, vriend, antwoordde Raffles. Vertel mij alleen maar, of je meester zijn bezoekers in zijn studeerkamer ontvangt.

— Nooit. Die worden altijd in de ontvangsalon gelaten. De studeerkamer gebruikt mijn meester maar zelden, alleen om er zijn particuliere correspondentie af te doen.

— Heeft hij een sekretaris?

— Ja, zeker, maar die is nu met vakantie.

— Rookt hij?

— Roken? herhaalde Crump een beetje verbaasd over de onverwachte vraag. Wel, mijnheer, het is precies een jonge juffrouw; hij zou na vier trekjes miselijk worden.

— Zo, zo. En zijn er hier vanochtend nog detektives of chercheurs geweest?

— Niemand.

— Andere bezoekers?

— Ook niet; tenminste wanneer u 'n kerel van de waterleiding niet tot de bezoekers rekent.

— Mankeerde er iets aan de waterleiding? vroeg Raffles, die onmiddellijk geïnteresseerd was.

— Niet dat ik weet. De man kwam alleen controleren.

— Waar is hij onder andere geweest?

— Wel, in alle kamers waar een waterleidingsbuis aanwezig is.

— Dus niet in de studeerkamer?

— Jawel, daar heb ik hem óók bezig gehoord.

— Is daar dan een wasgelegenheid of iets dergelijks?

— Helemaal niet, maar hij beweerde later dat er een buis door het plafond liep.

— Zo, zo, zei Raffles opnieuw.

Hij keek rond, kreeg aan de muur van de hall een telefoon in de gaten en liep er op toe met de woorden:

— Je permitteert zeker wel even?

Hij wachtte het toestemmend antwoord niet eens af, maar belde het Waterleidingsbureau van het district op, sprak een ogenblik in het toestel en hing toen de hoorn weer op de haak.

— Ik dacht het al, bromde hij voor zich heen. Het kantoor heeft niemand gestuurd. Zo, zo, de heren hebben hun sigaretten gemist en een van hen is teruggekomen om te zien of hij ze hier

misschien verloren had. Dat maakt de zaak er niet gemakkelijker voor mij op. Nu, wij zullen niettemin zien wat wij kunnen doen.

Hij drukte Crump opnieuw een geldstuk in de handen, knikte de man toe, voor wie de inbraak bij zijn meester 'n ware goudmijn begon te worden en verliet haastig het huis weer.

Hij stond een ogenblik in tweestrijd, riep echter een taxi aan en reed terug naar het huis in de Cromwell Street.

Het was bijna vier uur toen hij daar de bibliotheek weer binnentrad en een ogenblik later voegde Charles Brand, door de oude kamerbediende Gaston gewaarschuwd, zich daar bij hem.

Raffles liep haastig op hem toe en vroeg :

— Heb je ze ontdekt ?

— In de City wel. Er zijn er maar vier, die het merk « Signorel » in voorraad hebben. Ik heb de adressen genoteerd.

— Dat heb je knap gedaan. Je heb je toch niet al te veel bloot gegeven ?

— Niet meer dan absoluut onvermijdelijk was. Ik heb bijna alles per telefoon af gedaan om tijd te winnen, maar toch was het nog een heel werkje.

— Geef mij het lijstje maar eens.

Brand gaf Raffles een stukje papier, waarop een viertal namen met de adressen er achter waren geschreven. Raffles wierp er een vluchtige blik op en zei toen :

— Een van hen is mijn eigen leverancier en ik heb toch nooit geweten, dat de man die dure sigaretten in voorraad had.

— Hij verkoopt ze dan ook pas sinds een paar weken, Edward.

— Nu, wij zullen maar met hem beginnen ; misschien brengt hij mij wel geluk aan, antwoorde Raffles glimlachend.

Hij keek op zijn horloge en vervolgde :

— Er kan vandaag nog heel wat gedaan worden.

— Kan ik je soms helpen ?

— Ongetwijfeld. Jij zou, bijvoorbeeld,

een poosje de wacht kunnen houden bij de winkel van Sladen, terwijl ik Godfrey voor mijn rekening zal nemen.

Hij deelde Brand met enkele woorden mee, wat hem net in het huis van de Indiër overkomen was.

Brand had aandachtig toegeluisterd en zei nu :

— Zij schijnen dus wel bijzonder aan die sigaretten te hechten ?

— Dat is ook heel begrijpelijk, Charles. Zij zullen toch zelf heel goed weten hoe zeldzaam hun sigaretten hier zijn en hoe die hen, als ze gevonden worden, door iemand die geen domoor is, kunnen verraden.

— Dan zou de man van de sigaretten ze dus geteld moeten hebben ?

— Dat is niet eens noodzakelijk. Een sigaret mist men niet, maar drie ? Ik geloof dat ik die wel degelijk zou missen. In ieder geval, er is bijna geen twijfel mogelijk of een van hen is, vermomd als monteur van de waterleiding, teruggegaan om naar die sigaretten te zoeken. Nu hij ze niet gevonden heeft, kan hij natuurlijk maar twee dingen denken : de sigaretten zijn al door een detective gevonden, of hij heeft ze ergens anders verloren. Maar in ieder geval zal hij er meer door op zijn hoede zijn. En nu genoeg gepraat, aan de slag.

— Moet ik mij vermommen ?

— Dat zou misschien niet zo kwaad zijn ; ik zelf doe het natuurlijk, omdat ik bezwaarlijk als Lord Aberdeen in of bij de winkel van Godfrey spionnen-diensten kan verrichten.

De twee vrienden verlieten gezamenlijk het huis langs een bijzondere weg.

Zij gingen namelijk door de tuin naar het tuinhuis, een soort van baksteen opgetrokken paviljoen en daar opende Raffles in een van de twee vertrekken, door op een goed verborgen knop te drukken, de geheime toegang tot een smalle ijzeren trap, die steil naar de ingewanden van de aarde scheen af te dalen en eindigde in een gemetselde, kleine kelder, waarin een stevige eikenhouten deur toegang gaf tot de onderaardse werkplaats en het laboratorium

van de Grote Onbekende. Maar hier, in deze kelder begon ook de kaarsrechte tunnel, die het huis in de Cromwell Street verbond met een van Raffles' huizen in de Victoria Street.

Deze tunnel was waarschijnlijk al vele eeuwen oud en de Gentleman-Inbreker had hem enige jaren geleden bij toeval ontdekt.

Hij had dadelijk begrepen welk groot voordeel deze onderaardse gang hem kon geven en zich daarom gehaast het huis in de Cromwell Street te kopen, in welke onmiddellijke nabijheid de tunnel bleek te eindigen, die waarschijnlijk eeuwen geleden door monniken was aangelegd.

Met groot geduld had Raffles, door Brand en zijn trouwe chauffeur, James Henderson, geholpen, deze tunnel versterkt, het hol verder uitgegraven, waarop hij uitliep en dit in verbinding gebracht met het net genoemde tuinhuis.

Maar Raffles had nog méér gedaan.

Hij had een klein elektrisch wagentje, eigenlijk gezegd een soort elektrische tandem met een kleine bak tussen de twee wielen gebouwd en dit snelle voertuig kon zich voortbewegen over een enkele rail, op de vloer van de tunnel. In minder dan drie minuten kon dit wagentje de afstand van vijf kilometer afleggen, die de twee huizen in rechte lijn van elkaar scheidden. Het bood plaats voor twee personen en men kon in de houten bak heel wat dingen meenemen.

Ook maakten de twee vrienden van dit voertuig gebruik. Zij openden de stalen deur, die toegang gaf tot de tunnel en gingen ieder op een van de beide zadels zitten, nadat Raffles, door 'n kleine koperen hefboom over te halen, een lange rij lampjes had aangeknipt, die de tunnel over zijn hele lengte verlichtte. Het volgende ogenblik schoot dit vreemde wagentje met grote snelheid over de rail, in evenwicht gehouden door de gyroscoop in het midden van het wagentje bevestigd.

De tunnel eindigde in een tweede kelderruimte; het wagentje verminderde

vaart en stopte op enige meters afstand vóór een deur, die alleen door twee mannen geopend kon worden.

Raffles en Brand stapten af, de eerste opende de deur, de lichten werden uitgedraaid en nadat de deur zorgvuldig weer gesloten was, beklommen de twee mannen in de aangrenzende kelder een houten trap, eveneens door een stevige deur afgesloten en die toegang gaf tot een gang gelijkvloers.

Zij waren nu in het huis in de Victoria Street, een ware vesting, met drie ingangen, behalve de tunnel en waarvan Raffles al heel veel nut had gehad.

Zij gingen direkt naar een vrij groot vertrek op de eerste verdieping en daar gekomen opende Raffles de grote kast met talloze vermommingen, waarvan hij zich op zo 'n meesterlijke manier wist te bedienen.

Brand veranderde al gauw in een goedelijke grijsaard met een lange, witte baard, maar Raffles had zich de vermomming van een bedelaar gekozen en toen hij een half uur was bezig geweest, herkende zelfs Brand hem nauwelijks meer.

Raffles bekeek zich in de spiegel en zei toen voldaan :

— Ik geloof dat het zo wel zal gaan.

— Om je de waarheid te zeggen, je ziet er uit om met een tang aan te pakken.

— Des te beter. Ik ben er ook beslist niet op gesteld, om te worden aangepakt. En nu nog één ding, dat ik vergeten heb : ik moet een signalement hebben van de kerel van de waterleiding.

— Maar de man was natuurlijk vermomd.

— Zeker, maar de kleur van zijn ogen en zijn lengte zal hij toch wel niet hebben kunnen veranderen. Ik zal eens even opbellen. Crump moet mij maar weer eens helpen.

Raffles greep de telefoon en een ogenblik later wist hij wat hij weten wilde.

— Gitzwarte, hele grote ogen, tenger en slank gebouwd, zei hij, zich tot Brand wendend, die bezig was, uit een verzameling wandelstokken een ebbenhouten,

met een ivoren knop versierde stok te zoeken. Het is niet veel, maar het is toch beter dan helemaal niets. En nu snel op stap. Wij zullen afspreken, dat wij elkaar om acht uur weer treffen op deze kamer. Om half acht gaat de winkel van Godfrey dicht en het heeft dan verder geen zin meer, om daar te blijven zwerven.

De kast met de vermommingen werd zorgvuldig gesloten en daarop gingen de twee mannen weg en verlieten het huis, ditmaal door een deur aan de achterkant, die uitkwam op een doodlopende steeg.

Brand verwijderde zich met afgemeten passen, zoals het een grijsaard betaamt en Raffles strompelde naar de King Charles Street, waar de winkel van Godfrey was.

Het was ongeveer half zes toen hij de winkel bereikte met zijn hardstenen pui, zijn mooie, met kostbare houtsoorten versierde etalages en zijn brede, met koper beslagen winkel deur.

Hij ging zitten op het trottoir naast de winkel, leunde met de rug tegen de muur van het aangrenzende huis, nam zijn pet in de handen en wachtte geduldig met het onderworpen uiterlijk van de oude, vermoeide bedelaar op eventuele aalmoezen.

De Engelsen zijn een liefdadig volk en het duurde dan ook niet lang of er begonnen zilveren en koperen geldstukken in de pet van de bedelaar te vallen.

Raffles keek intussen scherp uit van onder zijn ruige wenkbrauwen; hij keek uit naar een slanke, jongeman met

hele grote, gitzwarte en glanzende ogen.

Hij zat daar met het geduld van een kat, die op een muis loert en toch wist hij bij zichzelf heel goed, dat zijn kansen niet bepaald gunstig stonden.

Raffles had ongeveer een half uur op diezelfde plek gezeten en het begon al te schemeren, toen er van de overkant van de brede straat langzaam een tweepersoons auto kwam aanrijden.

Het was een nieuwe, knalgele sportwagen.

Achter het stuur zat een jongeman, smaakvol gekleed en naast hem zat de chauffeur, in een eenvoudige groene livrei.

De wagen moest langzaam rijden, want het verkeer was vrij druk in de King Charles Street, zodat Raffles alle gelegenheid had, de jongeman goed op te nemen.

Maar net op het ogenblik dat de gele wagen zou stoppen vóór Godfrey's winkel, kreeg de jongeman de bedelaar in het oog, die nu snel het hoofd afwendde en een bevende hand uitstak naar de voorbijgangers.

Hij vestigde zijn zwarte, hele grote ogen op het gezicht van de bedelaar, stak toen langzaam de hand uit naar de versnelling; de wagen trok weer op en reed het volgende ogenblik snel voorbij.

Enige tellen later had de auto zich als het ware opgelost in het drukke verkeer.

Maar Raffles had goede ogen en hij had tijd genoeg gehad om het nummer van de auto op te nemen.

Het was de N.S. 1309.

HOOFDSTUK VI.

DE ZWARTE OGEN

Raffles begreep direkt, dat hij met een inderdaad sterke tegenpartij te doen zou krijgen.

Er was bijna geen twijfel mogelijk, of de jongeman, die achter het stuur van de gele auto zat, was dezelfde, die zich in de loop van de ochtend had aangemeld als monteur van de waterleiding.

Hij was slank en tenger gebouwd en zijn glanzende zwarte ogen waren inderdaad opmerkelijk groot.

Ook zou het wel erg toevallig zijn geweest, dat juist deze man zijn auto tot staan wilde brengen vóór een van de vijf sigarenwinkels in heel de City, waar «Signorel» sigaretten werden verkocht.

Ook zag Raffles wel in, dat de argwaan van de man in de auto waarschijnlijk was gaande gemaakt door het zien van de bedelaar, die in de onmiddellijke nabijheid van de winkel zat en die hij daar nooit eerder had gezien.

Misschien had Raffles zijn houding niet helemaal in bedwang gehad en zich verraden door een al te vlugge beweging, een al te scherpe blik.

Hoe het ook zij, de vogel was voor het ogenblik gevlogen, verondersteld na-

tuurlijk, dat Raffles zich niet schromelijk had vergist en de jongeman iets te maken had met de inbraak in het huis van de Indische vorst.

Daar het nu absoluut geen zin meer had, zijn rol nog langer te spelen, stond Raffles op, gaf alles wat hij in dat halve uur ontvangen had, bijna een half pond sterling, aan een straatjongen, die niet wist hoe hij het had en vlug wegrende, uit vrees dat die gekke bedelaar spijt zou krijgen van zijn grootmoedigheid en liep regelrecht de winkel van Godfrey binnen, die toevallig zelf achter de toonbank stond.

De waarheid is, dat Godfrey de bedelaar allesbehalve vriendelijk aankeek en al aanstalten maakte hem bars te bevelen, zijn biezen te pakken, toen Raffles op zachte toon tot hem zei:

— Stuur mij niet weg, mijnheer, ik mag op een bedelaar lijken, ik ben het echter niet. Hier is mijn detektivepenning.

En met deze woorden liet Raffles de grote nikkelen penning zien, waarop het Londense stadswapen was gegraveerd en dat hem legitimeerde als detektive.

Het was beslist geen namaak, het was

een echte Scotland Yard penning en Raffles had er alleen eigenhandig een naam op gegraveerd.

Godfrey keek hem verbluft aan en zei toen, terwijl hij zenuwachtig zijn zware gouden bril heen en weer trok :

— Bent u detektive ? Wat kunt u dan in 's hemelsnaam wel van mij willen ?

— Wees gerust, waarde heer, antwoordde Raffles glimlachend. Ik kom natuurlijk niet om u te arresteren. Stel u voor, een man als mijnheer Godfrey. Ik ben alleen in uw winkel gekomen om u te vragen, mij op een paar vragen te willen antwoorden.

— Ik ben tot uw dienst...

— Hebt u onder uw klanten soms iemand die veel « Signorel » sigaretten koopt ?

— Nee, zeker niet, antwoordde Godfrey onmiddellijk.

— Hoeveel heren kopen dan wel die dure sigaretten ?

— Ik zou zeggen, niet meer dan tien of twaalf.

Hij wenkte een bediende, die bezig was met het afstoffen van een étagère en vroeg, toen de man dichterbij was gekomen :

— Vertel eens, Webster, hoeveel heren kopen bij ons « Signorel » sigaretten ?

— Als het er vijftien of zestien zijn, is het veel, mijnheer, antwoordde de winkelbediende.

— Dank je, zei Godfrey en de bediende liep weer weg, na een verbaasde blik op de pseudo bedelaar te hebben geworpen.

— Ik mag er zeker niet op rekenen, dat u de namen van al die klanten, die uw « Signorel » sigaretten kopen, kent ? vroeg Raffles weer.

— Dat zou wel wat al te veel gevraagd zijn, mijnheer, antwoordde de sigarenwinkelier lachend. De meesten zijn natuurlijk zogenaamde loopklanten en ik ken hun gezicht heel goed, maar dat is ook alles. Hun naam weet ik echt niet.

— Dat geldt niet voor allemaal, niet-

waar ? Van enkele kent u toch de namen ?

— Van vier of vijf, mijnheer. Allen rijke en deftige heren, goede klanten, die een sigaren- en sigarettenrekening van een twintig pond per maand hebben.

— Dan zoudt u mij zeer verplichten, mij de namen van die klanten op te geven, die u kent.

— Ik kan er toch geen onaangenaamheden mee krijgen ? vroeg Godfrey een beetje angstig. Ik zou om de drommel niet graag een van mijn rijke klanten verliezen.

— Ik geloof niet, dat daar kans voor bestaat, mijnheer Godfrey. En als het toch mocht gebeuren, dan zou u hem toch ook verloren hebben, ook al zou ik mij niet met de zaak bemoeien, antwoordde Raffles met een eigenaardig glimlachje.

Godfrey wenkte de bediende opnieuw en zei :

— Schrijf eens uit het kasboek de namen over van de klanten, die « Signorel » sigaretten bij mij kopen en van wie wij het adres kennen.

De bediende ging een aangrenzend kantoortje binnen en Raffles zei, hem nakijkend :

— Ik dank u zeer voor uw vriendelijkheid, mijnheer Godfrey. Nu nog één vraag : een van uw klanten, die erg gesteld is op « Signorel » sigaretten, is 'n tengere jongeman met buitengewoon grote, glanzende, gitzwarte ogen en ik zou graag weten of...

— Een jongeman met grote zwarte ogen ? viel Godfrey hem hoofdschuddend in de rede. Nee, daarin moet u zich bepaald vergissen, mijnheer.

Raffles probeerde zijn teleurstelling zo goed mogelijk te verbergen, maar hij moest zichzelf bekennen, dat hij op deze onverwachte tegenslag niet gerekend had.

Hij dacht hier nog over na, toen de bediende alweer binnentrad met een blaadje papier, waarop enige namen en adressen geschreven stonden. Hij gaf het aan zijn baas met de woorden :

— Het zijn er vier, van wie ons het

adres bekend is, mijnheer.

— Bent u met die oogst tevreden, mijnheer ? vroeg de sigarenwinkelier lachend aan Raffles, terwijl hij hem het papiertje toestak.

— Niet overdadig, om u de waarheid te zeggen, antwoordde Raffles tamelijk mismoedig.

Hij wierp een blik op het papiertje en wendde zich toen tot de winkelbediende, die nieuwsgierig in de buurt was blijven treuzelen, met de vraag :

— Kent u deze vier mensen persoonlijk ?

— Al jaren, mijnheer.

— Dat treft prachtig. Geef mij dan eens gauw een zeer korte beschrijving van de heren, van wie ik de namen zal noemen.

De winkelbediende keek Godfrey vragend aan, maar deze knikte hem toe en zei :

— Doe wat mijnheer je vraagt, Webster.

— Ga dan uw gang maar, mijnheer, zei de bediende.

Raffles wierp een blik op het stukje papier en begon toen :

— Peacock, 87, Strand.

Handelaar in automobielen, zeventig jaar, kaal hoofd, aan het rechterbeen kreupel, kauwt altijd kauwgom, erg bijziend, zodat hij zich altijd met het betalen vergist, driemaal getrouwd geweest, en...

— Stop maar ! viel Raffles hem lachend in de rede. De volgende : Thomas Morris, 316, Tilbury Lane.

En zonder zich een ogenblik te bedenken antwoordde de bediende, alsof hij 'n lesje opzei :

— Rentenier, 62 jaar, maakt van 'n rolwagentje gebruik, wegens vergevorderde waterzucht, weegt ongeveer 300 pond, getrouwd, vader van elf kinderen, waarvan negen meisjes.

— Stil maar ! riep Raffles, maar zijn lach klonk al niet zo opgewekt meer als net. Wie is nummer drie ? Sir Charles Bloomfield, 3, The Mall ?

En als een uurwerk, dat afloopt, raapte de bediende :

— Kamerheer in buitengewone dienst van Zijne Majesteit, Ridder in de Orde van de Kousenband, driemaal gedecoreerd, D.S.O., bezitter van twaalf buitenlandse ridderorden, stijf als 'n mummie vanwege de jicht, sinds een jaar weduwnaar, drieënzeventig jaar...

— Stil, in 's hemelsnaam, stil ! viel Raffles hem in de rede. Ik heb nu nog één kans ; vertel mij maar eens, hoe mijnheer Linton er uitziet.

— Het is geen heer, mijnheer, het is een oude dame, die niet alleen rookt, maar, zoals haar bedienden mij verklapt hebben, ook pruimt.

— Dat doet de deur dicht, riep Raffles moedeloos uit. Dan kan ik u alleen nog maar bedanken voor de moeite en u alleen nog maar vragen of het u mogelijk zou zijn, achter het adres te komen van die klant met zijn grijze ogen ; u weet wel, die u het eerst aanduidde. Hij is jong en misschien... maar daarin stelt u geen belang.

Raffles had zijn pet afgenomen en wilde alweer naar de deur gaan, toen hem iets scheen in te vallen.

Hij keerde haastig terug en wendde zich tot de sigarenwinkelier met de vraag :

— Apropos, is een van uw « Signorel » rokers misschien de bezitter van een nieuwe gele sport-auto ?

Vóór de winkelier iets had kunnen antwoorden, riep de bediende uit :

— Jazeker, mijnheer, de man met de lichtgrijze ogen komt hier sinds een week in een splinternieuwe, gele wagen.

Er ging een schok door het lichaam van Raffles ; zijn instinct scheen hem te waarschuwen, dat er enig licht kwam.

Want het was uiteindelijk mogelijk, dat die jongeman de ander met zijn grijze ogen tot medeplichtige had.

— Ik dank u zeer voor die inlichting, die voor mij van groot belang is ! riep hij opgewonden uit. En u zei, dat u de naam van die man met zijn grijze ogen niet kende ?

— Nee, mijnheer.

— Koopt hij al lang bij u ?

— Sedert enige maanden.

— Is u iets bij hem opgevallen : zijn uiterlijk, zijn accent, zijn manier van doen ?

— Hij is een fijne heer, en dat is alles, wat ik er van zeggen kan, antwoordde de winkelbediende. Altijd elegant gekleed, een beschaafde spraak, misschien een beetje geaffecteerd en hij koopt altijd het beste en het duurste.

— Mooi zo. U zou werkelijk een uitstekend detektive zijn ! riep Raffles uit, terwijl hij de verheugde winkelbediende, die van trots een kleur kreeg, op de schouder klopte. En nu wil ik u werkelijk niet verder lastig vallen ; ik heb al te veel misbruik gemaakt van uw tijd. Adieu, mijnheer Godfrey en nogmaals wel bedankt.

Haastig verliet Raffles de winkel maar bleef op straat een ogenblik staan.

Toen liet Raffles een schamper lachje horen en bromde voor zich heen :

— Nu, als ik werkelijk detektive was, dan zou mijn baas er verstandig aan gedaan hebben, als hij mij vandaag op staande voet mijn ontslag had gegeven. Ezel, die ik ben ; ik had mij al die moeite gerust kunnen besparen, want ik weet het nummer van de gele auto.

Hij keek op zijn horloge. Het was bij zevenen.

— Het auto-registratiekantoor is natuurlijk dicht en ik zal daar niemand vinden, die mij inlichtingen kan geven, bromde Raffles voor zich heen. Zou ik het tot morgen moeten uitstellen ? Dat zou jammer zijn. Ik zal eens kijken of ik iemand van de hoofdbeambten kan benaderen en hem overhalen, even met mij naar het bureau van het district te gaan, om in de registers op te zoeken wie de eigenaar is van de auto, gemerkt N. S. 1309. Ik moet en ik zal dit raadsel oplossen.

Wanneer Raffles zich eenmaal iets had voorgenomen, dan was geen macht in staat hem van zijn besluit af te brengen.

Hij rustte dus niet vóór hij in een adresboek de namen opgezocht had van enige beambten van de registratie en aelkensen, die speciaal de automobielen-

belasting onder hun beheer hadden en hij was zo gelukkig, toen hij zijn hoedanigheid noemde, al de eerste de beste bereid te vinden, in een auto met hem naar het registratiebureau te rijden en daar zijn boeken na te slaan.

Het was al bij half acht toen Raffles wist wat hij weten wilde : de auto N. S. 1309 was van Prentice Stanyon, 54, Ludgate Street en was veertien dagen geleden ingeschreven.

Raffles slaakte een diepe zucht van verlichting toen hij het papiertje in zijn zak liet glijden, waar hij die naam had opgeschreven en het was alsof er zich een veer in hem ontspande, na de opwinding van de laatste uren.

Hij haastte zich, na de ambtenaar hartelijk te hebben bedankt, een auto aan te roepen en liet zich naar de Victoria Street brengen.

In het huis met de drie ingangen legde hij haastig zijn vermomming af en ging toen door de tunnel naar het huis in de Cromwell Street terug.

Charles Brand wachtte al met ongeduld op hem in de rookkamer en kwam hem haastig tegemoet met de woorden :

— Ik was bijna ongerust geworden, Edward. Je bent bijna drie kwartier later dan onze afspraak luidde.

— Dat is buiten mijn schuld, beste jongen, de omstandigheden dwongen mij er toe. Vertel mij eens, heb jij iets ontdekt ?

— Niet het minst. Ik heb vergeefs vóór de winkel van Sladen de wacht gehouden. Ben jij gelukkiger geweest ?

— Ik geloof zelfs te mogen zeggen, dat ik weet wie de inbreker van eergisteren nacht was, antwoordde Raffles met schitterende ogen.

— Wat ? Heb je dat nu al ontdekt ? riep Brand opgewonden uit.

— Ik hoop het althans. Luister maar.

En nu vertelde hij Brand alles wat de lezer al weet.

— Van het begin af vermoedde ik al, dat wij hier niet te doen hadden met het gewone slag inbrekers, ruwe, onbeschaafde, gewetenloze kerels. En de uitkomst heeft mijn vermoedens bewaar-

heid, want weet je wie Prentice Stanyon is ?

— Geen flauw idee.

— Een van de steunpilaren van de high life, Charles. Een rijke, jongeman, die een groot fortuin van zijn vader geerfd heeft, die er renpaarden op na houdt, die een motorjacht heeft, twee landgoederen en een groot jachtterrein.

— Kom, kom, als dat waar is, Edward, dan ben ik toch wel bang, dat je je vergist zult hebben en dat Stanyon rookt, maar er zeker geen verloren heeft in de studeerkamer van Ramesh-wara Singh.

— We zullen wel zien, antwoordde Raffles schouderophalend ; ik ga het namelijk terdege onderzoeken. Maar blijkt het, dat mijnheer Stanyon alleen maar steelt uit louter tijdverdrijf, dan zal ik heel streng tegen hem optreden en hem in overweging geven, deze zonderlinge grappen voortaan te laten. Ik zie dat jij al gekleed bent, we hebben dus niets anders te doen dan te dineren. Ik stel voor het restaurant van Hotel Cécil.

— Prima. Vanavond wordt Tosca opgevoerd en ik dweep met die opera.

De beide mannen haastten zich aan hun plan gevolg te geven en Henderson, de reusachtige chauffeur van Lord William Aberdeen, reed hen in de prachtige blauwe wagen naar het hotel, waar zij gemakkelijk een plaatsje konden vinden want het was al laat in de avond.

Toen zij de operazaal binnen gingen en de plaatsen in hun loge hadden ingenomen, was het eerste bedrijf al bijna geëindigd. Het doek viel onder 'n stormachtig applaus en het licht ging in de zaal aan.

Bij de pauze verlieten de beide vrienden hun loge, om zich in de grote foyer te gaan vertreden.

Het was er vol en de heren verdrongen zich, om voor hun dames een verfrissing te bemachtigen aan het buffet.

Nog altijd kwamen er nieuwe schouwburgbezoekers binnen ; de heren in rok, de dames in prachtige gedecolleteerde toiletten.

Plotseling voelde Brand een stoot tegen zijn linkerarm van Raffles en toen hij hem onwillekeurig glimlachend aankeek, zag hij op het gezicht van de Grote Onbekende een uitdrukking van verbazing en opwinding, die echter de volgende sekonde weer verdwenen was.

Zijn gezicht vertoonde nu weer de enigszins vermoeide trekken van Lord William Aberdeen.

Net had hij in de massa een paar ogen gezien : grote, zeldzaam grote ogen, git-zwart en met fluwelen glans. Het volgende ogenblik waren zij verdwenen en toen zag hij ze nogmaals, 'n stukje verder en hij wist zeker, dat hij diezelfde dag die ogen met hun wonderlijke blik al eenmaal gezien had...

— Kom eens gauw met mij mee, maar laat het niet te opvallend zijn, zei hij op zachte toon tot Brand. Geen verrassing of spanning op je gezicht, denk er om !

De twee mannen baanden zich, zonder zich te haasten, een weg door de vrij dicht opeengepakte bezoekers, alsof zij naar het buffet gingen.

En na enige ogenblikken zag Raffles de zwarte ogen voor de derde keer, nu op nog geen meter afstand.

Het waren de ogen van de jongeman in de gele auto, daaraan twijfelde Raffles geen ogenblik.

En slechts met moeite wist hij zijn gezicht tot starre onbeweeglijkheid te dwingen, want de man uit de auto was een jonge, hele knappe vrouw...

HOOFDSTUK VII.

DE BESTE TROEVEN

Raffles bleef een ogenblik onbeweeglijk staan en keerde zich toen haastig om, om de verbazing te verbergen, die hij voelde dat op zijn gezicht zichtbaar moest zijn.

En hij vroeg zich zelfs een ogenblik af, of hij niet de speelbal was van zijn geprikkelde verbeelding en of deze vrouw wel werkelijk dezelfde persoon kon zijn, die diezelfde middag de gele auto had bestuurd en hem zo scherp had opgenomen.

Maar een tweede, snelle blik was voldoende om hem te overtuigen, dat hij zich niet had vergist; het was dezelfde gelaatsvorm, het was dezelfde kleine, fijne neus, met haar beweeglijke vleugels en vooral het waren dezelfde fluweel-zwarte, enigszins amandelvormige ogen met hun eigenaardige glans en hun doordringende, wat harde blik.

— Zo moeten de ogen van Salomé geweest zijn, dacht Raffles.

Hij had zich haastig overtuigd, dat de jonge vrouw niet alleen was; naast haar stond een slanke, rosblonde jongeman met lichtgrijze ogen, met wie zij nu en dan enige woorden wisselde.

Daar Brand de vrouw nooit eerder gezien had, noch de man met de grijze ogen, vertoonde z'n gezicht beslist niets, dat hem zou kunnen verraden, of het moest dan zijn verbazing zijn over het gedrag van Raffles.

De Grote Onbekende had hem onder de arm genomen en voerde hem nu langzaam weer met zich mee door de volle foyer, totdat zij de brede gang bereikt hadden, die in de vorm van een hoefijzer buiten om de teaterzaal liep.

Er waren daar maar zeer weinig schouwburgbezoekers, die langzaam heen en weer drentelden.

— Zou je mij eens willen zeggen, Edward, waarom je mij zo rondsleept? vroeg Brand, zacht fluisterend. Wat heb je net ontdekt?

— Niemand anders dan de man met de zwarte ogen, of liever de vrouw, Charles, want vandaag schijnen mijn stommiten en vergissingen legio te zijn. Ik had dadelijk moeten zien, dat dat bleke, ovale, buitengewoon regelmatig gevormde gezicht van een vrouw moest zijn.

— Je bedoelt het « meisje met de Madonna-ogen »? vroeg Brand.

— Ik zal je wat zeggen, Charles, het doet mij werkelijk plezier, dat ik deze zaak op touw heb gezet; zij belooft interessant te worden.

— Het was dus die mooie jonge vrouw die vlak bij het buffet stond?

— Ja.

— Maar dan zou die elegant geklede heer met zijn rossige haar en zijn grijze ogen, met wie zij praatte, Stanyon geweest moeten zijn?

— Welnu, wie of wat belet ons om dat aan te nemen ?

— Zouden zij dan getrouwd zijn ?

— Getrouwd of iets in die geest ?

— Wat ben je nu van plan ?

— De rest van Tosca te beluisteren.

— En dan ?

— Naar huis te gaan en ons bed op te zoeken.

— Voor vandaag geef je je verder onderzoek dus op ?

— Morgen ga ik naar het huis van Prentice Stanyon ; ik wil daar eerst de kat eens uit de boom kijken, want ik wil mij niet graag onsterfelijk blameeren voor het geval dat ik mij, ondanks alles, toch nog zou hebben vergist.

— Wat weet je van hem ?

— Tot dusverre niets anders dan dat hij rijk is en tot de jeunesse dorée van Londen wordt gerekend. Morgenochtend echter hoop ik meer te ontdekken, wat wel niet zo moeilijk zal zijn.

Het waarschuwingsbelletje klonk en dreef de schouwburgbezoekers weer naar hun plaatsen.

De grote kroonluchter straalde zijn verblindend licht nog uit, toen Stanyon en de jonge vrouw, die bij hem was, een benedenloge binnentraden, schuin tegenover de loge van Raffles en Charles Brand.

En Brand moest bekennen, dat hij zelden een knapper paar mensen had gezien, de man slank, met een enigszins gebruind, mooi getekend gezicht, weelderig, rosblond haar en doordringende grijze ogen, de vrouw van een exotische schoonheid, die wel de aandacht moest trekken van ieder man.

Het licht ging uit, het orkest zette in en het scherm rees. En van dat ogenblik af werden Raffles en Brand meege-sleept door de storm van hartstocht, die daar op het toneel ontketend werd.

Onder groot applaus kwam het einde.

De toeschouwers drongen naar de uitgang, maar de vrouw met de zwarte ogen was met haar metgezel blijkbaar al verdwenen ; Raffles zag hen althans niet terug die avond.

Zij wachtten in de grote hall tot de

portier het nummer van hun auto afriep, stapten in en lieten zich door Henderson naar huis rijden.

Er werd onderweg niet veel gesproken, zoals meestal, wanneer beide mannen de invloed van een magnifiek kunstwerk hadden ondergaan. Zij gingen onmiddellijk naar bed en sliepen spoedig in.

De volgende ochtend was Raffles weer het eerst op de been, verfriste zich met een bad, ontbeet en begon toen dadelijk aan het werk dat hij zich had voorgenomen : het onderzoek naar de levensomstandigheden van Stanyon.

Dat bleek al een hele gemakkelijke taak te zijn, want de jongeman leefde als iemand die absoluut niets te verbeteren heeft.

Hij had van zijn vader het grote huis in Ludgate Street geërfd en dit helemaal naar zijn iets bizarre smaak laten inrichten.

Hij was een trouw bezoeker van de renbaan en over het algemeen van alle sportevenementen, ofschoon hij zelf weinig aan sport deed en hij alleen nu en dan een partijtje tennis speelde.

Hij was echter een hartstochtelijk paardrijder en men kon er vast op aan, hem 's ochtends om half elf in Hyde Park, Rotten Row, op en neer te zien galopperen op een prachtige Arabische volbloed.

Hij bezocht veel schouwburgen, maar met blijkbare voorliefde het « Little Theater », waarin stukken werden gegeven naar het voorbeeld van de Parijse « Grand Guignol », vol gruwelijke fantasie, die de bezoekers de haren ten berge deed rijzen.

Werkelijke vrienden hield Prentice Stanyon er maar heel weinig op na ; zijn kennissen echter waren heel talrijk, zoals dat veelal de kwestie is bij schatrijke jongelui van zijn slag.

De jonge vrouw met de amandelvormige zwarte ogen was zijn vriendin en heette Nora Prazak. Zij was een Hongaarse en dat was ongeveer alles wat men van haar wist. Zij kon nog niet lang in Londen zijn en men zag haar al-

leen bij grote uitzondering in gezelschap van Stanyon.

Dat was echter niet toe te schrijven aan een vrees van zijn kant om zich met haar in het publiek te vertonen, want men zag hen samen in tentoonstellingszalen, zowel als op de druk bezochte renbaan.

Nora Prazak bewoonde een hele verdieping van een prachtig huis in de Cromwell Street en men zei, dat zij vroeger verbonden was geweest aan het ballet van de Grote Opera in Boedapest.

Raffles moest wel de indruk krijgen, dat hij hier te doen had met een specimen van de soort rijke leeglopers, die hij altijd zo heftig had bestreden en geraakt had in wat hen het dierbaarste moest zijn: hun brandkast.

Maar hij wist maar al te goed, dat zich achter dit mom wel eens heel iets anders kon verbergen en hij nam dan ook het besluit, nog diezelfde dag te proberen toegang te krijgen tot het huis van Stanyon, zonder dat de achterdocht van de jongeman hierdoor gewekt werd.

Hij nam echter het besluit, Charles Brand mee te nemen, wiens verbazende vingervlugheid hem misschien van dienst zou kunnen zijn.

En men zou zich deugdelijk moeten vermommen, want als Prentice Stanyon inderdaad de man was, voor wie Raffles hem hield, dan zou hij heel goed voor hem op moeten passen; de tegenpartij mocht vooral niet onderschat worden, want Stanyon had al bewijzen gegeven van grote sluwheid.

Het was omstreeks half drie in de middag, toen Raffles en Brand zich klaar maakten voor hun onderneming.

Na zich voortreffelijk te hebben vermomd in het oude, kleine huis in de Victoria Street, verlieten de twee onafscheidbare vrienden het huis weer door een zijdeur.

Zij gingen allereerst naar een garage en huurden daar een wagen, die er zó goed uitzag, dat hij heel goed zou kunnen doorgaan voor een eigen wagen.

Het was een prachtige, zwarte Jagu-

ar en Raffles moest een tamelijk hoge garantiesom betalen.

Hij kroop achter het stuur en Brand ging naast hem zitten.

Een half uur later stond de auto stil vóór het huis van Prentice Stanyon en de beide vrienden moesten erkennen, dat de amateur-dief, als men hem tenminste zo mocht noemen, een werkelijk vorstelijke woning bezat.

Terwijl Raffles bleef zitten, sprong Brand uit de wagen, liep op de voordeur toe en reikte de deftige bediende, die deze deur voor hem opende, een visitekaartje toe, waarop met fijne lettertjes te lezen stond:

GASTON DE KERMANEC,

Membre honoraire

de la Société Géographique.

En daarboven een Frans Markiezenkroontje.

— Markies de Kermanec verzoekt om de eer tot mijnheer Stanyon te worden toegelaten, zei Brand met een sterk Frans accent, terwijl de bediende besluiteloos het kaartje tussen zijn vingers heen en weer draaide, onbekend als hij was met de taal van Racine en Molière.

De bediende wierp een blik naar buiten, zag de prachtige auto en de deftige heer met het grijzende haar op de voorbank en opende de deur wijd.

— Ik zal mijn meester gaan waarschuwen, mijnheer, zei hij. Wilt u zo goed zijn binnen te komen. Hoe is uw naam, als ik vragen mag?

— Ik ben de sekretaris van mijnheer de Markies. Mijn naam is Jean Ledoux.

Brand was de bediende gevolgd en stapte nu een luxueus gemeubeld ontvangvertrek binnen, waarvan de man de deur had geopend.

Het volgende ogenblik was hij alleen en hij hoorde de zachte voetstappen van de bediende, die zich verwijderde.

— Als mijnheer Prentice Stanyon 'n dief is, dan is hij een rijke dief en een man van smaak, mompelde Brand voor zich heen, terwijl hij zijn blikken liet gaan over de dure en smaakvolle meubelen en de weinige, maar zorgvuldig gekozen schilderijen, die de wand ver-

slerden.

Hij hoefde niet lang te wachten, want de bediende keerde enige minuten later terug en zei :

— Hoewel mijnheer de Markies mijn meester onbekend is, zal het hem een genoegen zijn, de beide heren te ontvangen.

Brand liep haastig het huis uit, begaf zich naar de auto en wisselde enige woorden met Raffles, die nog altijd achter het stuur zat.

Deze stapte uit, sloot het portier en liep Brand achterna, naar het huis.

Raffles volgde de bediende op de voet en deze bracht hem en Brand naar een rijk gemeubileerd vertrek op de eerste verdieping, ingericht als studeerkamer en waar zij de heer des huizes aantroffen, die dadelijk opstond om zijn bezoekers te begroeten.

Hij had het kaartje nog in de hand, dat de bediende hem had gebracht, wierp er een snelle blik op en zei, terwijl hij beurtelings Raffles en Brand aankeek, maar zich tenslotte tot de eerste wendde :

— Het doet mij groot genoegen, u hier te zien, Markies. Ik moet u echter verklaren, dat ik nooit geweten heb, zelfs in de hoofdstad van het mooie Frankrijk, bekend te staan als amateur aardrijkskundige.

— Toch is het in die hoedanigheid, dat ik u kom opzoeken, monsieur, zei Raffles met een meesterlijk nagebootst Frans accent. Een van mijn Londense vrienden noemde uw naam en ik heb die in het oor geknoopt.

— Dan wilt u wel zo goed zijn, mij het doel van uw bezoek mee te delen, markies ? vroeg Stanyon, terwijl hij 'n uitnodigend gebaar naar een stoel maakte, die tegenover het grote schrijfbureau was geplaatst.

— Dadelijk, monsieur, antwoordde Raffles, zonder van de hem aangewezen stoel gebruik te nemen. Mijn vriend zei mij, dat u niet alleen een groot liefhebber bent van de aardrijkskunde, maar ook een niet onaardige bibliotheek bezit, waarin zich enige zeldzame werken moe-

ten bevinden van Franse ontdekkingsreizigers en die zelfs niet in het bezit zijn van het Aardrijkskundig Genootschap in Parijs. Welnu, ik zou die zeldzame boeken heel graag eens willen bezichtigen en dan een poging doen, u over te halen, ze aan het genootschap van mijn land af te staan, natuurlijk tegen een goede prijs, door u zelf te bepalen.

Stanyon had met stijgende verbazing toegeluisterd, zonder zijn grijze ogen van Raffles af te wenden.

— Het waren inderdaad vreemde ogen, die ogen van Prentice Stanyon : zij waren grijs en toch leken zij soms geelgroen, als het licht er schuin in viel. Zij veranderden heel snel en vaak van uitdrukking en keken nu eens melancholiek, dan weer spottend en soms verscheen er plotseling, zonder de minste aanleiding, een sombere of wrede blik in.

Hij zweeg even, nadat Raffles was uitgesproken en zei toen langzaam :

— Dat is vreemd. Hoe kan men u iets dergelijks gezegd hebben ? Het is waar, dat ik mij interesseer voor aardrijkskunde en ook lid ben van ons eigen genootschap waarvan ik de lezingen vrij geregeld bijwoon. Maar ik heb nooit zeldzame boeken over ontdekkingsreizen bezeten. Het is mij een raadsel, hoe men u dat kan hebben wijsgemaakt.

— Wel, dat spijt mij heel erg. Dat spijt mij werkelijk buitengewoon, antwoordde Raffles op een toon van spijt en teleurstelling. Mijn zegsman was niettemin stellig in zijn verklaringen. Het spijt mij. Wacht eens, ik heb, geloof ik, de brief bij mij van onze wederzijdse vriend.

De pseudo aardrijkskundige markies grabbelde zenuwachtig in zijn binnenzak, haalde er een grote portefeuille uit en nam er een brief uit, die hij even inkeek en toen aan Stanyon gaf.

Deze nam de brief enigszins aarzelend aan en las hem snel door.

Toen keek hij naar de ondertekening, schudde het hoofd, gaf de brief glimlachend terug en zei :

— Ik ken de schrijver helemaal niet, mijnheer. Hier moet een vergissing in het spel zijn. Maar...

— Nu, dan sla ik wel een heel dwaas figuur tegenover u, waarde heer, antwoordde Raffles op spijtige toon. Ik bied u duizendmaal mijn verontschuldigingen aan. Ik heb intussen nog een andere zaak, waarin u mij waarschijnlijk van dienst zou kunnen zijn.

— Zeg maar, markies. Maar ga dan toch zitten en u ook, mijnheer... mijnheer...

— Ledoux! Jean Ledoux, zei Brand haastig, die zich schijnbaar bescheiden een beetje achteraf had gehouden.

— Juist, mijnheer Ledoux. Ga zitten, als ik u vragen mag.

Raffles en Brand namen plaats. En Raffles begon weer, na een snelle blik met Brand te hebben gewisseld:

— De zaak is, dat ik dezer dagen een lezing in Londen wens te houden over de huwelijksgebruiken bij de Dajaks, op Celebes. U zult weten... pardon, een ogenblik... ik kan mij moeilijk uitdrukken, wanneer ik er niet bij rook. Staat u mij toe, dat ik een sigaret opsteek?

— Welzeker, markies, antwoordde Stanyon glimlachend. Geneer u beslist niet voor mij.

Raffles had zijn koker al te voorschijn gehaald en nam er een sigaret uit.

— Heel vriendelijk van u, zei hij met een kleine buiging. Ik weet, dat het een hartstocht van mij is, maar ik kan het niet laten. Mag ik u mee laten genieten van een hele bijzondere sigaret?

— Dank u. Ik rook nooit... of althans uiterst weinig, antwoordde Stanyon en plotseling kwam er een zonderling vals licht in zijn grijze ogen, die nu veel op die van een jaguar geleken...

— Niet? vroeg Raffles met zijn beminnelijkste glimlach. Ook niet iets werkelijk bijzonders... « Signorel » sigaretten bijvoorbeeld?

Het was enige ogenblikken doodstil in het vertrek.

Iets als een rilling was vluchtig over het gezicht van Stanyon getrokken,

maar dat was alles waardoor hij iets verried.

Zijn stem had echter een scherpe klank, toen hij eindelijk antwoordde,

— Ik houd niet van sigaretten, ook niet van het merk, dat u net noemde en dat mij overigens onbekend is, markies.

— Echt? riep Raffles met voorgewende verwondering uit. Wel, ik zou er een eed op gedaan hebben, dat de lucht hier doortrokken is met de geuren van een « Signorel » sigaret. Daar in die hoek, tegen het plafond, hangt zelfs nog een fraai blauw wolkje.

Stanyon was blijkbaar een man, die over hele sterke zenuwen beschikte.

Hij had zich volkomen hersteld en zei op de rustigste toon van de wereld:

— Dat zal uw tweede vergissing zijn, markies. Als hier gerookt is, dan werd het door een ander dan door mij gedaan.

— Nu, het heeft ook niets om het lijf, antwoordde Raffles, terwijl hij zich behaaglijk in zijn grote leunstoel vlijde. Maar ik moet u toch eens vertellen, op welk een eigenaardige manier ik in het bezit ben gekomen van deze sigaretten. U moet weten, dat ik er maar drie van bezit.

Stanyon werd heel bleek, maar hij zweeg.

— En waar denkt u wel, dat ze gevonden werden? In het studeervertrek van een Indische vorst. Hij draagt een bijna onuitsprekelijke naam, maar ik wil het toch proberen: Rameshwara Singh, juist, zo is de naam. Waar zoekt u toch zo ijverig naar in de buitenzak van uw jas, beste man? Toch niet naar een revolver, hoop ik? Zoek dan niet langer; die zit allang in de zak van mijn vriend, die een buitengewoon handig goochelaar is. Laat het dingetje maar eens zien, amice.

Brand vertoonde glimlachend de revolver, die hij uit de zak van Stanyon had genomen, terwijl deze vol aandacht de brief las, die Raffles hem had laten zien.

De ogen van Stanyon hadden weer dezelfde groenachtige glans, maar hij bleef volkomen kalm.

Hij strekte de hand uit naar de sigaret, die Raffles nog altijd in zijn vingers hield en zei kalm :

— Ik heb mij bedacht. Ik houd heel veel van « Signorel » sigaretten. Geef er mij maar een.

— Zo mag ik het horen ! riep Raffles uit, die plotseling zijn buitenlands accent liet varen. Hier hebt u er een van ; de beide andere houd ik liever zelf. Daar hebt u natuurlijk niets tegen ?

— In het geheel niet, waarde... markies, of hoe wilt u, dat ik u nu zal noemen ? zei Stanyon op vragende toon, terwijl hij kalm de sigaret aanstak.

— Dat laat mij volkomen onverschillig, mijnheer Stanyon, antwoordde Raffles op hoffelijke toon. Ik laat het aan u over.

— Ik heb denkkelijk het genoeg... de bedelaar naast de winkel van Godfrey vóór mij te zien ?

— Misschien, antwoordde Raffles nu kortaf.

— De man van het huis in de Victoria Street ?

Op die vraag had Raffles niet gerekend en hij kwam snel overeind en keek de ander scherp aan.

— Hoe, u weet... ? begon hij.

Stanyon maakte een afwerende beweging en antwoordde, terwijl hij een dikke rookwolk uitblies :

— U denkt toch zeker niet met een gek te doen te hebben, mijnheer ? Laten wij kalm met elkaar praten, nietwaar ? U bent detektive ? Particulier, waarschijnlijk, want de detektives van Scotland Yard, zonder hen te willen beledigen...

— Ik ben... voorlopig particulier detektive, mijnheer Stanyon, antwoordde Raffles op vriendelijke toon. Ga verder, alstublieft.

— Wel, u hebt bewezen niet dom te zijn, maar ik herhaal, dat u niet met een kind te doen hebt.

— Daar ben ik van overtuigd, hernam Raffles bedaard. Bekent u ?

— Wat ?

— Niet van die onnozele vragen, alstublieft, zei Raffles streng. Bekent u

dat u de inbraak gepleegd hebt ?

— Ik denk er niet aan.

— Ontkent u, dat u in het vertrek van de Indische vorst drie sigaretten verloren hebt ?

— Dat ontken ik !

— Met welk doel is uw medeplichtige dan de bedelaar gevolgd ?

— Louter nieuwsgierigheid.

— O, ja ?

— Trouwens, u noemt die heer mijn medeplichtige, maar...

— Die vrouw, bedoelt u, viel Raffles hem koeltjes in de rede.

Stanyon fronste de wenkbrauwen en beet zich op de lippen. Hij trommelde met de vingers op het blad van zijn bureau en hernam kortaf :

— Wat wilt u van mij ? Waar zijn uw bewijzen ? Denkt u niet, dat iedereen u voor gek zal verklaren, als u verkondigt, dat de schatrijke Prentice Stanyon zich aan een inbraak heeft schuldig gemaakt ?

— Misschien, misschien niet. Er gebeuren tegenwoordig genoeg gekke dingen, antwoordde Raffles schouderophalend. En wat ik van u wil ? De helft van de buit wil ik.

Stanyon sprong op en keek Raffles scherp aan. Alle kleur was uit zijn gezicht geweken, toen hij op hese toon zei :

— Zou mijn vermoeden dus juist zijn geweest ? U bent dus geen detektive, u bent...

— Ik ben John Raffles, mijnheer Stanyon.

Stanyon streek zich 'n paar keer met een zenuwachtig gebaar door het dikke, rosblonde haar en zei :

— Ik had het dadelijk moeten begrijpen. Nu, ik wil eerlijk zijn ; het doet mij oprecht genoeg, dat ik van aangezicht tot aangezicht sta tegenover die beroemde gelukzoeker.

— Geen complimenten, zei Raffles droogjes. Wat was u van plan met het geld te doen ?

— Vertel mij eerst : zult u mij aangeven bij die ezels van de politie ?

— Niet voor ik dat zelf nodig vind.

U hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.

— Wat ik met het geld doe? Er van genieten, natuurlijk, antwoordde Stanyon op schelle toon. Wat dacht u dan?

— Eigenlijk verwachtte ik dit antwoord, zei Raffles rustig. U steelt dus om u zelf rijker te maken?

— En voor de sport.

— Een hele vreemde reden, antwoordde Raffles schamper. Maar ik zie het al, u bent een van die gedegenereerde jongelui, niets anders dan wat de Amerikanen noemen: een playboy, zoals men ze tegenwoordig helaas maar al te veel aantreft, geestelijk ontaard, moreel defect. U bent gewoon ziek, jongeman, ik zou u adviseren, deze sport ogenblikkelijk op te geven.

— En dat zegt u, Raffles? riep Stanyon verbaasd uit.

— Mijn motieven wijken hemelsbreed van de uwe af, antwoordde Raffles nu scherp. Ik kan daarover niet met u praten. Dat begrijpt u toch niet. Nogmaals, wilt u mij de helft van de buit afstaan?

— Terwijl u er niets voor gedaan hebt? vroeg Stanyon spottend. Dat is wel wat veel gevraagd. Ik weiger.

— Weet u, dat ik u hier op dit ogenblik kan dwingen? antwoordde Raffles kortaf.

— Dat zou u niets helpen, zei Stanyon schouderophalend. In dit vertrek, in het hele huis, vindt u op dit ogenblik geen penny.

Raffles keek de andere strak aan en zag aan zijn ogen, dat hij de waarheid sprak.

Hij gaf Brand een wenk, stond rustig op, greep zijn hoed en zei afgemeten:

— Het is goed. Wij hebben nu kennis met elkaar gemaakt. En die kennismaking zal wel hernieuwd worden. U moet begrijpen, dat u mijn eerezucht geprikkeld hebt. Ik stond er op, een deel van de buit uit uw eigen handen te ontvangen. En ik zal dat deel hebben, reken daar op. Uw vijand ben ik echter niet, nog niet. Zorg, dat u het niet wordt en laat dit leven vol gevaren, waartegen u nog niet opgewassen blijkt te zijn, liever schieten. Het heeft geen zin, en alles wat doelloos is, dat is immoreel. Tot ziens, mijnheer Stanyon en zorg goed voor uw buit, want John Raffles wil u die afhandig maken.

En vóór Stanyon van zijn verbazing bekomen was, hadden de twee mannen het vertrek verlaten.

Stanyon bleef geruime tijd bewegingloos midden in de grote kamer staan en bromde toen tussen de tanden:

— Wij zullen wel zien!...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DRIEMAAL IS SCHEEPSRECHT

Een kast vol

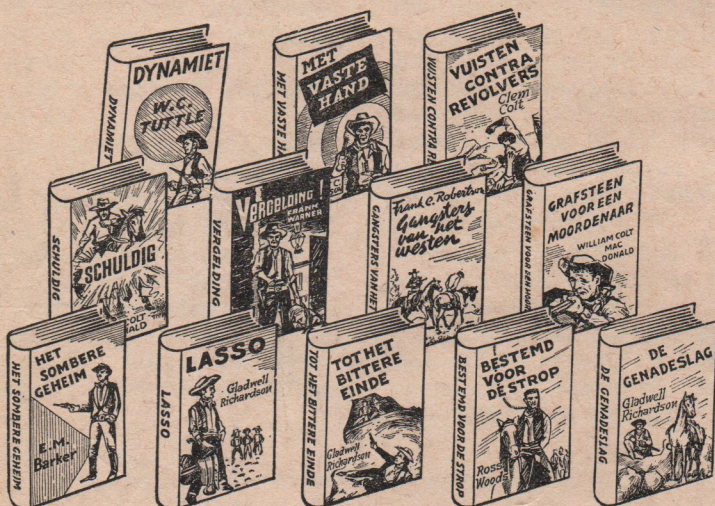
WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel.: 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266